

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů České republiky

ročník 1 / číslo 3 / 2006

Vydavatel

Armádní sportovní centrum
DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 224 319 139
Fax: 224 310 910

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
(telefon: 973 203 801)
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

Ing. František Macák
Ing. Pavel Nekoia
Mgr. Ivana Roháčková
Ing. Cyril Schejbal
PaedDr. Arnošt Šulc

Grafická úprava a zlom

Jan Brádka (AVIS)

Korekce fotografií

Ing. Bořivoj Beránek (AVIS)

Jazyková úprava

Mgr. Jana Kořvancová

Tisková příprava a tisk

MOČR-AVIS

(Agentura vojenských informací a služeb)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Uzávěrka čísla: 11. 9. 2006

Číslo 3 / 2006 vyšlo: 20. 10. 2006

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA a AVIS

Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele

Redakci nevyžádané materiály se nevracejí

NEPRODEJNÉ

Na titulní straně:

Mistři světa ve vodním slalomu

Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek

Foto: Jan Zeman

Ilustrační foto na stranách 7, 18 a 22:

Jan Brádka a Ondřej Brádka

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

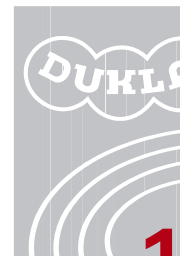
2 Zlato pro Volfa se Štěpánkem

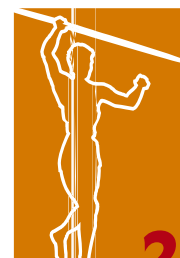
4 Dukla zachránila českou atletiku

8 Opět vítězství ze Szegedu

14 Juliska se představuje

28 Zátopková v dresu ÚDA

obsah

2 Editorial	20 Třetí sportovní organizace světa
6 Drama v Třebešíně	21 Režisér se srdcem dukláka
7 Tři cenné kovy z olympijského města	22 Fotbal Dukly žije
9 Vítězství v Šanghaji	23 Léto armádní unie
10 Pro medaile ve Stupnu	24 Bára Špotáková v lednu praporečkem
10 CISM v Rjazani	25 On-line diskuse
11 Světové medaile do Plzně	26 Kaleidoskop
12 Mláďi na bedně	26 Přehled sportovních výsledků
13 Ondra to nevzdal	26 Milan Kounovský
16 Zlato zůstalo na Julisce	27 Očekávané sportovní události
17 Před startem ATK	27 Tucet otázek pro Miroslava Šína
18 Přijďte mezi nás	

Zlato pro Volfa se Štěpánkem

Po téměř čtyřiceti letech se v České republice konalo mistrovství světa ve vodním slalomu

text: Jan Zeman
foto: Jiří Hokův, Jan Zeman a Ivo Novák

Konečné výsledky Mistrovství světa ve vodním slalomu:

Hlídky C2 muži: 1. ČR (Jiras–Máder, Volf–Štěpánek, Pospíšil–Pollert) 253,90
2. Německo 261,90
3. Slovensko 269,93

Hlídky K1 muži: 1. Francie 223,51
2. Itálie 229,52
3. Polsko 230,72
5. Česká republika (Raab, Kubričan, Kobes) 238,71

Hlídky C1 muži: 1. Německo 233,24
2. Česká republika (Ježek, Mašek, Indruch) 237,68
3. Velká Británie 245,51

Hlídky K1 ženy: 1. Francie 264,87
2. Česká republika (Hilgertová, Pavelková, Řihošková) 265,88
3. Německo 268,85

C2 muži: 1. Volf–Štěpánek (ČR) 224,67
2. Becker–Henze (Něm.) 226,86
3. Peter a Pavol Hochshornerovi (SR) 229,84
6. Pospíšil–Pollert (ČR) 237,94
9. Jiras–Máder (ČR) 280,52

C1 muži: 1. Estanguet (Fr.) 207,69
2. Martikán (SR) 209,00
3. Ježek (ČR) 211,02

K1 muži: 1. Cipressi (It.) 202,02
2. Billaut (Fr.) 204,49
3. Walsh (VB) 204,78
6. Kubričan (ČR) 206,29

K1 ženy: 1. Dukátová (SR) 224,09
2. Pennieová (Brit.) 227,41
3. Bongardtová (Něm.) 229,29
5. Hilgertová (ČR) 233,74
8. Řihošková (ČR) 235,42

Štěpánka Hilgertová

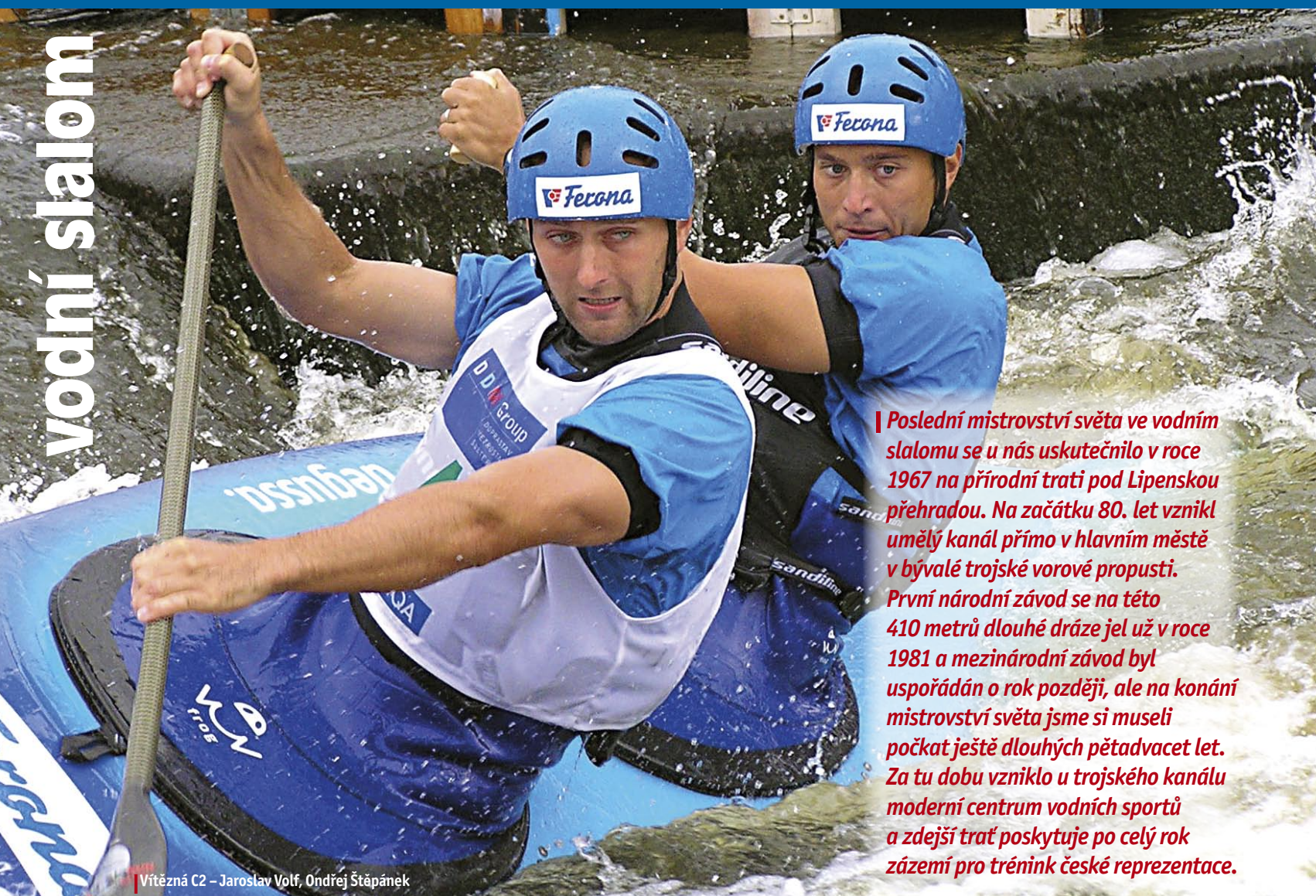
Tomáš Indruch

Lukáš Kubričan

Tomáš Kobes

Vítězná C2 – Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek

Poslední mistrovství světa ve vodním slalomu se u nás uskutečnilo v roce 1967 na přírodní trati pod Lipenskou přehradou. Na začátku 80. let vznikl umělý kanál přímo v hlavním městě v bývalé trojské vorové propusti. První národní závod se na této 410 metrů dlouhé dráze jel už v roce 1981 a mezinárodní závod byl uspořádán o rok později, ale na konání mistrovství světa jsme si museli počkat ještě dlouhých pětadvacet let. Za tu dobu vzniklo u trojského kanálu moderní centrum vodních sportů a zdejší trať poskytuje po celý rok zázemí pro trénink české reprezentace.

Mistrovství světa ve vodním slalomu, které se konalo ve dnech 2.–6. srpna 2006 v Praze Trojji, se účastnilo 350 závodníků z 65 zemí světa. Naše barvy hájilo 14 slalomářů, přičemž polovinu z nich tvořili příslušníci Armádního sportovního oddílu Dukla Brandýs nad Labem – kajakáři Štěpánka Hilgertová, Tomáš Kobes, Lukáš Kubričan a Ondřej Raab, kanoista Tomáš Indruch či deblkanoisté Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf. Všichni čeští reprezentanti úspěšně prošli kvalifikací a čekaly je semifinálové jízdy.

První soubor o medaile se uskutečnil už v pátek 4. srpna, kdy byl na programu závod hlídek kajakářů (K1) a deblkanoistů (C2). Hlídka kajakářů ve složení Raab, Kubričan, Kobes byla po první jízdě čtvrtá a po druhé jízdě skončila pátá. Domácí diváci si pak

přišli na své při závodu hlídek deblkanoistů ve složení Jiras–Máder, Volf–Štěpánek a Pospíšil–Pollert. Po skvělé první jízdě měli nejrychlejší čas, podařila se jim i druhá jízda. Získali tak pro naši zemi první medaili na tomto šampionátu – a hned z nejceněnějšího kovu.

Další medaile přibýly po sobotní jízdě hlídek C1 mužů a K1 žen. Ženská hlídka, přestože získala šest trestných vteřin za chybné projetí tří branek, skončila na pěkném druhém místě a stejného umístění dosáhli i muži, přestože se Stanislav Ježek dopustil během jízdy chyby. Zlatou tečkou byl úžasný závod deblkanoistů, ve kterém dukláci Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek právem získali titul mistrů světa.

V soutěži kajakářů nakonec zvítězil Ital Stefan Cipressi navzdory protestům francouzské výpravy

vzneseným po skončení závodu. Díky padesátivteřinovému trestu za minutí branky číslo 20 nepostoupil ze semifinálové jízdy Ondřej Raab. Nedařilo se ani Tomáš Kobesovi, který nakonec skončil osmnáctý. Naším nejúspěšnějším závodníkem se tak v této kategorii stal Lukáš Kubričan. Ve finálové jízdě měl dva doteky, což jej nakonec zaneslo na šesté místo.

Poslední den byla na programu jízda kanoistů a kajakářek. Tomáš Indruch ztratil po chybě na 9. brance tempo a skončil na 34. místě, ale Stanislav Ježek vše napravil a v tomto závodě vybojoval bronzovou medaili. Jízdu kajakářek vyhrála Slovenka Jana Dukátová. Favoritka závodu Štěpánka Hilgertová díky několika chybám skončila na pátém místě.

Vážený čtenáři,

dostáváte do ruky již 3. číslo našeho DuklaSportu. S potěšením mohu napsat, že armádní sportovci se opět činili. Léto bylo pro nás více než úspěšné.

Každé sportovní odvětví, které zabezpečuje ASC DUKLA, se může pochlubit medailí z některé velké mezinárodní akce. Jistě jste zaznamenali tituly mistrů světa ve vodním slalomu a kanoistice, tak jako kompletní kolekci atletických medailí z Mistrovství Evropy v Göteborgu a cyklistů z Atén. Věřím, že si s potěšením přečtete o úspěších našich závodníků z armádních soutěží CISM i o představení této organizace. Nepřeseme však jenom o velkých medailích a rekordech, ale nabízneme i pohled do historie armádního sportu. Že kdysi Vladimír Kořán

patřil k prvním armádním mistrům světa, to už neví asi téměř nikdo. Vzpomínáte však, že v armádním dresu startovala i legendární Dana Zátoková? Jiřího Sequense znají jistě milovníci kinematografie. Víte, že i on je stále velkým „duklákem“? V časopise má opět místo drobná tělovýchovná činnost od turistiky přes kopanou a další sporty. Přeji vám hezké počtení a těším se na vaše připomínky a náměty pro další číslo našeho i vašeho DuklaSportu.

Jaroslav Přiščák, šéfredaktor

Z Göteborgu přivezli medaile pro Českou republiku jen atleti Dukly Praha: Roman Šebrle zlato, Barbora Špotáková a Tomáš Janků stříbro, Jan Železný bronz

Dukla zachránila českou atletiku

19. mistrovství Evropy v atletice / Göteborg 2006

Stříbrná Barbora Špotáková

Do nejlepších výškařů Evropy – vlevo Tomáš Janků

Roman Šebrle (vpravo) a Tomáš Dvořák při závěrečné patnáctistovce

Švédský Göteborg v srpnu hostil atletický výkvět starého kontinentu. Při účasti 48 týmů se představila česká atletika s historicky největší výpravou 45 sportovců. V konečné bilanci 47 disciplín jsme se získáním 4 medailí (1 x 1. – 2 x 2. – 1 x 3.) obsadili 11. příčku. Podle bodového zisku byla ČR se 33 body na 14.–15. místě společně s Belgií. S počtem medailí jsme jistě spokojeni, finálových umístění však čeští atleti měli přivést rozhodně víc.

Čest našeho celku uhlájí 17 atletů Dukly Praha, kteří získali všechny medaile a 31 bodů. Bez nadsázky zachránili pověst české atletiky. Vždyť 18 atletů dalších resortů se zmožilo na pouhé dva body.

Zlatý Roman

O nejcennější medaili se zasloužil desetibojař Roman Šebrle. Po zdravotních problémech v první části roku se s trenérem Daliborem Kupkou připravili na vrchol sezony opravdu skvěle. V nevládném a větrném počasí nasbíral Šebrle 8 526 bodů, druhého v pořadí Maďara Attilu Zsvóczkého překonal o 170 bodů, ve vodácké mluvě by to bylo o parník. „Je to další velký úspěch Dalibora Kupky,“ uznale Roman pochválil svého trenéra.

A přece nebyl Šebrle zdaleka již s tím spokojený. „Bohužel jsem pokazil všechny vrhačské disciplíny, ale skoky mi zase vyšly parádně,“ komentoval svůj výkon. Na všech disciplínách se však podepsalo počasí, občas přišlo, byla zima, vál protivítr. A přinejmenším, že Romanovi chyběl i velký soupeř, který by ho donutil k větším výkonům.

Pro Šebrleho je švédská medaile již šestá z velkých světových desetibojařských soutěží. Úspěšnější jsou z Čechů pouze Jan Železný (11 medailí) a Emil Zátopek (9 medailí), oba také dukláci. Navíc se Roman stal i neoficiálním „světovým rekordmanem“ v počtu osmitisícových výkonů (35x), na dalších místech jsou Tomáš Dvořák a Francouz Christian Plaziat (34).

Stříbro Báře Špotákové

Příznějme, že medaili od Barbory Špotákové jsme čekali, ale Tomáš Janků víc než překvapil. Barbora spolupracuje již sedm let s trenérem Rudolfem Černým. V juniorské kategorii jedna z největších světových vícebojařských nadějí se po zdravotních problémech při americkém studiu soustředila s bahamským trenérem na hod oštěpem. A udělala dobře. Jablonecká rodačka z atletické rodiny prožívá letos skvělou sezonu. Už před ME zlepšila český rekord na 66 m. V göteborgské kvalifikaci přidala

zdánlivě lehce hned prvním hodem dalších 12 cm a jasně zvítězila.

„Také finále jsem chtěla rozhodnout hned prvním pokusem. Ale už v rozcvičování jsem se necítila ideálně, nešly mi nohy, chyběla mi energie a prala jsem to hrozně nahoru,“ postěžovala si po finále. A přece Báře vyšel hned první pokus – 65,64!!! Češi v hledišti jásali. Většina věřila, že to stačí na zlato. Jen v Báře byl červíček nejistoty. Viděla při rozcvičení největší soupeřku Němku Steffi Neriusovou a tušila, co v ní je. Na OH v Aténách právě ona v poslední sérii vzala Nikole Brehjové medaili. V Göteborgu Němka při čtvrtém pokusu Báru přehodila o 18 cm a ta již nestačila odpovědět. Po závodě byla v první chvíli hodně rozladěná. „Vadilo mi, že jsem házela osklivě. Věděla jsem, že mám na to hodit daleko a já předvedla takové mrchy...“, zlobila se sama na sebe. Ale po vyhlášení výsledků, puse od slavného Backleyho a v ruce s hezkou medailí se už rozzářila. A právem. Je to zatím její životní sportovní úspěch.

Tomáš Janků – překvapení českého týmu

Do Skandinávie odjel s „nozem na krku“. Vyřazení v kvalifikaci by znamenalo konec jeho duklácké kariéry. Tomáš si v posledních letech zranění, operace, nemoci, sportovní martyrium. Letos se však dal dohromady i zásluhou svého otce a trenéra Jana, muže který už před 35 lety přivedl k evropskému halovému zlatu jabloneckou výškařku Miladu Karbanovou. Kvalifikaci Tomáš prošel skvěle. Bez jediné opravy zdolal pro finále potřebných 226 cm. A jablonecký rodák zářil i ve finále. Z míry ho nevyvedly ani opravy na 220 a 230. Další výšku 232 cm pokořil napoprvé, tak jako další trio. Stále mohl být ještě „bramborový“. Metu 234 cm, výšku svého osobáku, skvěle zdolal napodruhé. O jeden pokus více potřebovalo švédské duo Linus Thörnblad a domácí miláček, olympijský vítěz Stefan Holm. Na 236 cm uspěl už jen Rus Andrej Silnov. Tomáš ještě zariškoval, nechal si jeden pokus na 238 centimetrech, ale to už bylo moc vysoko, a tak uznal: „... na Silnova jsem dnes neměl. Jak jsem

Skvělé loučení Jana Železného

já skákal, moc nevím. Od výšky 230 si pamatuju už jen dopady na doskočiště. Dnešek beru jako odměnu za tréninkovou dřinu.“ Že je Tomáš dnes jedním z nejlepších výškařů světa, dokázal i o pár dnů později vítězstvím ve výškařské Mekce – německém Eberstadtu.

Bronzová satisfakce legendy

Snad se další čeští atleti neurazí, ale nejvíc jsem při ME držel palce Janu Železnému. Už před téměř čtvrtstoletím jsem na vlastní oči zažil jeho vstup na světovou oštěpařskou scénu. Bylo to při juniorských ME ve Schwechatu i Chotěbuzi, právě tam jel vyhrát, ale nakonec byl „bramborový“. Světový rekordman, trojnásobný olympijský vítěz a mistr světa si vrchovatě užil i rub sportovní slávy. Dobře ví, jak potrápí zranění, podrazy rozhodčích i funkcionářů, přešlapy-nepřešlapy, porážky v posledních pokusech, ošidnost sportovní formy, která se umí od kvalifikace po finále zcela rozplynout.

V Göteborgu to bylo více než důstojné loučení nejlepšího oštěpaře všech dob. V kvalifikaci mu na postup do finále stačil hned první pokus (80,60). Boj o poslední medaili potom zahájil skvělým hodem 85,92, při kterém všem soupeřům zatrnulo. Stříbrný Fin Tero Pitkämäki (86,44) si nebyl jistý až do posledního Janova hodu. Vítězný Nor Andreas Thorkildsen (88,78) potvrdil pozici světové „1“. Zbytek startujících zůstal v uctivé vzdálenosti tří až 10 metrů za Železným. Na jeho přípravě se v posledních letech podílel trenér Jaroslav Brabec.

Zaslouží pochvalu

Svatoslav Ton obsadil ve skoku vysokém skvělé 6. místo. Suverénně prošel kvalifikací a bez jediného nezdaru uspěl i na výšce 226 cm, zaručující finále. V boji o medaili se dostal hned napoprvé ještě o cm výše, ale na výšce 230 cm, která mu letos nedělala problémy, ho zradila technika. Opět však dokázal, že patří ke světové výškařské elitě.

Stanislav Sajdok se na trati 110 m překážek probíjoval do semifinále. Svěřencem trenéra Ludka Svobody si časem 13,68 vytvořil kvalitní osobní rekord. V souboji o finále byl ve svém běhu 6. opět ve výborném čase 13,71 a celkově obsadil 10. místo.

Pavla Hamáčková završila nevyrazný rok jen průměrným výkonem. Z kvalifikace sice postoupila (435 cm) do finále, ale tam se loni třetí tyčkařce MS nedařilo. Z tuctu závodnic vypadla jako třetí se stejným výkonem jako v kvalifikaci a obsadila 10. místo. Výška 445 centimetrů byla tentokrát nad její schopnosti.

text: František Macák
foto: Aleš Gráf

Michal Šneberger se z těžkého rozběhu na 1 500 m kvalifikoval do finále jako čtvrtý (3:47,96) po takticky výborném výkonu a nechal za sebou 11 těžkých soupeřů. Finále se mu však nepovedlo. V závěru ztratil kontakt s hlavní skupinou a doběhl až poslední – 12. v čase 3:45,99.

Jiří Mužík má velké zdravotní problémy. Koleny ho trápí již od loňského nezdaru v Helsinkách. Při ME si vedl z našeho tria čtvrtkařů-překážkářů nejlépe. Ve třetím semifinále byl třetí a čas 50,29, celkově 9. nejlepší, mu nedal možnost nastoupit k obhajobě stříbrného úspěchu z posledního ME v Mnichově. Po ME se musel podrobit komplikované operaci kolenního kloubu.

V poli poražených

Další atleti Dukly se už neprobojovali mezi nejlepší Evropany a svými výkony, ať už ze zdravotních důvodů, nebo momentální výkonností, nenadchli.

Tomáš Dvořák, trojnásobný mistr světa, srdatě bojoval s počasím i vlastními možnostmi limitovanými zdravotním stavem, 12. místo a především zisk 7 997 b. jsou pod jeho možnostmi. Jen tři body mu chyběly k dosažení 35. výkonu přes 8 000 b., po kterém už od loňska touží.

Kateřina Baďurová si v tyčkařské kvalifikaci vyrovnala svůj letošní nejlepší výkon (430), ale na finále to po vleklých zdravotních problémech nestačilo. Celkově byla 16.

Josef Karas, který se vrátil z Kanady do své rodné země z lásky i úcty k českému desetiboji, byl 14. (7 669 b.). Vůbec se mu nevydařil druhý den víceboje. Ale nevzdává se. K titulu desetibojařského mistra Kanady letos připojil i titul českého mistra a věří, že v dukláckém dresu pokoří hranici 8 000 b.

Lukáš Melich stále patří k talentům hodu kladivem, ale výkon 73,77 mu zajistil celkově až 15. místo. Od finále ho dělil necelý metr, snad příště...

Karel Bláha byl mezi běžci na 400 m časem 46,60 až 21. Rozběh absolvoval již ze zdravotními potížemi a ještě v Göteborgu skončil na antibiotikách.

Štěpán Janáček a Adam Ptáček – 24. místo v souboji tyčkařů po výkonech 535 cm.

Jiřina Ptáčnicková – poslední 27. v kvalifikaci tyčkařek (380 cm). Celé skupině trenéra Boleslava Patery se při ME tentokrát nevedlo.

Jiří Mužík byl celkově devátý

Tomáš Dvořák se stále nevzdává

Pavla Hamáčková neměla v göteborgském finále svůj nejlepší den

text a foto: Jan Kopač

Tři cenné kovy z poolympijských Atén

Mistrovství Evropy v dráhové cyklistice, respektive jeho první část, se letos konalo na architektonicky skvostném olympijském velodromu v Aténách. V pětidenním programu měly zastoupení ženy a muži do 23 let a také junioři. Ženy kategorie Elite absolvovaly šampionát v omniu.

Vzhledem k nepříliš výsledkově vydařenému dubnovému MS v Bordeaux byla na evropský šampionát upřena zvýšená pozornost všech zainteresovaných. Hned úvodní dny šampionátu ukázaly, že česká výprava bez medaile domů neodjede. O nejcennější kov se postarala svým výkonem v omniu Lada Kozlíková, která si v prvním dni třetím místem ve scratchi a čtvrtým místem ve vylučovacím závodě zajistila vynikající výchozí pozici do dalších bojů o evropský titul v závodě, který se svou podstatou podobá atletickému víceboji. Druhý den suverénně ovládla stíhací závod, kde současně naše druhá zástupkyně Martina Růžičková obsadila skvělou čtvrtou příčku. V závěrečné bodovačce Lada už jen kontrolovala své největší soupeřky. „I když nestartovala ruská šampionka posledních let Olga Sjussarevová, tak to bylo strašně těžké. Mezi kandidátkami na medaile tu bylo minimálně pět velmi vyrovnaných závodnic a každé drobné zaváhání mohlo být osudné“, řekla ihned po závodě čerstvá mistryně Evropy v ženském omniu.

Druhou medaili pak přidala v bodovacím závodě žen do 23 let další zástupkyně pražské Julisky Jarmila Macháčová, která tím jednoznačně zúročila svůj dlouhodobý pobyt ve Světovém cyklistickém centru ve švýcarském Aigle. Sama si tak určitě připsala největší úspěch své dosavadní kariéry. Další bronz přidal člen SDJ Dukly Brno Denis Špička v keirinu. V současné době již světeč trenéra Pavla Buráně tým obhájil své loňské umístění z italské Firenzuoly. Dokázal uplatnit svou velmi dobrou formu v kombinaci s vynikajícím taktickým pojetím a vše potvrdil i pátým místem ve sprintu.

Adam Ptáčník velmi dobrým výkonem obsadil páté místo v těžkou konkurencí nabitým sprintu mužů do 23 let a v podobné sprinterské konkurenci také sedmé místo v keirinu. Vynikající vystoupení předvedl mladý Jiří Hochmann, který ve finále bodovačného závodu mužů do 23 let obsadil sice „až“ pátou příčku, avšak předvedený výkon by si určitě medaili zasloužil. Početní převaha zemí, které měly ve finálovém závodě zastoupení dvou jezdců, byla bohužel nad jeho síly. Svůj vysoký standard dokázal i šestým místem ve scratchi.

Další možnost k měření sil a zisku cenných kovů v evropském měřítku měli dráhoví cyklisté na druhé části šampionátu 11.–12. října v dánské Kodani. Tentokrát v pro nás úspěšné disciplíně madison elite a U23 a v omniu elite (stíhačů i sprinterů).

text a foto: Jan Kopač

Již třetí ročník Pražských mezinárodních dvoudenních amerických dvojic se letos na samém konci srpna na třebešínském velodromu konal za ne úplně ideálního počasí. Mítink zařazený do mezinárodního kalendáře UCI se jel podle u nás neobvyklých pravidel „Six-days“, tedy systému populárních šestidenních závodů dvojic. V kvalitním závodním poli šestnácti dvojic nechyběli zkušení Rakušané v čele s Rolandem Garberem, Poláci s letošním vicemistrem světa z bodovačného závodu Rafalem Ratajczykem či Italové Fabio Masotti-Angelo Ciccone, včetně naší kompletní domácí špičky. Program jsme jako pořadatelé byli nuceni pro déšť upravit a částečně přesunout.

Favority závodu byli loňští vítězové Martin Bláha s Petrem Lazarem. Ti však po úvodních vítězstvích v disciplínách v závěru ztratili a na stupně vítězů se nevešli. Roli černých koní však dokonale splnilo narychlo sestavené slovensko-české duo Jozef Žabka-Alois Kaňkovský. Prvně jmenovaný, odchovanec pražské Dukly, který dnes stabilně působí ve slovenských barvách Dukly Trenčín, dokázal svým výkonem, že patří mezi jezdce světové špičky v disciplíně madison. Svou excelentní rychlostí mu sekundoval Alois Kaňkovský, který se po vyřazení pevného kilometru z programu OH rozhodl k přechodu směrem k vytrvalostním dráhovým disciplínám. Velmi vyrovnaný výkon Jiřího Hochmanna a zkušeného olympionika Milana Kadlece ve všech disciplínách zajistil této dvojici celkové druhé příčky. Poslední rozhodující závod na 100 okruhů vynesl na „bednu“ sice překvapivě, ale zaslouženě nejmladší startující duo bratrů Vojtěcha a Martina Hačekých. Oba mladíci, mimochodem loni pátí na světovém juniorském šampionátu, se ziskem okruhu náskoku, který je nad zisk bodů, tak dostali doslova v hodině dvanácté před celý závod výborně jezdící rakouskou dvojici Garber-Gelosky.

Závod juniorů se stal kořistí Poláka Nawrockiho, který pokořil našeho mladého brněnského sprintera Denise Špičku. Bronz bral Marek Volf z pražské Dukly.

Drama na Třebešíně

Pražské mezinárodní dvoudenní pod taktovkou česko-slovenského dua

VÝSLEDKY – ELITE / U23

1. Jozef Žabka / Alois Kaňkovský (Slovensko/ČR) 67 bodů

ztráta 1 okruh

2. Jiří Hochmann / Milan Kadlec (ČR) 38 bodů
3. Martin Hačeký / Vojtěch Hačeký (ČR) 3 body

ztráta 2 okruhy

4. Roland Garber / Patrik Gelosky (Rakousko) 58 bodů
5. Fabio Masotti / Angelo Ciccone (Itálie) 50 bodů
6. Marek Mixa / Pavel Šubrt (ČR) 27 bodů
7. Rafal Ratajczyk / Hubert Tulacz (Polsko) 26 bodů
8. Martin Bláha / Petr Lazar (ČR) 17 bodů
9. Mario Lexmüller / Georg Lauscha (Rakousko) 16 bodů
10. Jan Kunta / Michael Moureček (ČR) 5 bodů

Petr Lazar

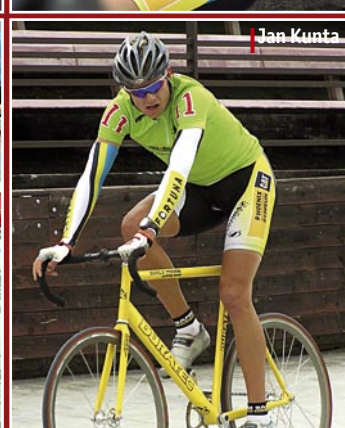
Petr Lazar

Martin Bláha

Martin Hačeký

Jan Kunta

Lada Kozlíková

Adam Ptáčník

Mistryně Evropy Lada Kozlíková

„Bronzová“ Jarmila Macháčová

Čtyřkano na 200m získala titul mistrů světa Opět vítězství ze Szegedu

Mistrovství světa v rychlostní kanoistice bylo opět po osmi letech uspořádáno v Mekce kanoistiky maďarském Szegedu. MS se zúčastnil rekordní počet závodníků z 82 států celého světa a těšilo se jinde nebývalému zájmu diváků. V kajaku mužů se jelo rekordních osm rozjížděk, což svědčí o stále se rozšiřujícím počtu závodníků. V této nebývalé konkurenci je stále těžší dosáhnout dobrých výsledků. Česká výprava navázala na loňský rok, kdy jsme byli bodově celkem úspěšní, ale měli jsme jen jednu medaili. Letos jsme získali tři medaile a zlepšili jsme se i v bodovém hodnocení. Podle medailí jsme obsadili 6. místo a podle bodů 8. místo na světě.

text: Vratislav Odvárko
foto: František Klein

Mistři světa 2006, čtyřkano
– Procházka, Fuksa, Heller, Břečka

Velký úspěch čtyřkajaku

Evropské mistrovství v rychlostní kanoistice se poprvé v historii uskutečnilo v Račicích na naší domácí vodě. Bylo velmi dobře uspořádáno, a přestože areál je již po letech mírně omšelý, měli jsme ze šampionátu dobrý pocit. Velkým úspěchem byl nebývalý zájem televize, vždyť na Eurosportu běžela kanoistika 22 hodin. Bohužel se to příliš neprojevovalo v zájmu sponzorů. Očekávali jsme i větší zájem diváků. Poloprázdná tribuna byla dost zklamáním. Zde se možná vloudila drobná chybička do organizace a byla trochu podceněna propagace v regionálním měřítku.

C2 – Heller, Břečka

Naše výprava v domácím prostředí zůstala trochu za očekáváním a proti loňsku, kdy jsme získali tři medaile, jsme se letos prosadili až na nejkratší trati 200 m a získali dvě stříbrné medaile. Protože se ME konalo doma, mělo naše družstvo 37 závodníků a kromě K2 ženy na 1 000 m jsme obsadili všechny kategorie.

Ze závodníků Dukly Praha se nejvíce prosadil Jan Štěrba, který se svými kolegy z USK Praha získal na K4 200 m stříbrnou medaili. Porazit je dokázala jen posádka Běloruska a to velmi těsně. Tím se jim podařilo obhájit stříbro z loňského ME v Poznani. Tento čtyřkajak obsadil velmi dobré 6. místo i na trati 500 m.

Smůlu měla naopak C4 na 200 m, naše tradiční medailová disciplína, když jeden z jejich členů veterán Petr Procházka těsně před MS onemocněl a startoval jen s velkým sebezapřením. Obsadili smolné 4. místo těsně za medailovými pozicemi.

Velmi dobře jela i C2 500 m Heller–Břečka, která na této olympijské trati obsadila 8. místo. To je po delší době finálový úspěch naší deblkano.

Na tomto úspěchu se velkou měrou podíleli i závodníci Dukly Praha. Z 22 závodníků startujících na MS bylo 13 z našeho oddílu.

Největší radost nám udělala čtyřkano na 200 m, která ve složení Procházka (CAP Račice), Fuksa, Heller a Břečka získala titul mistrů světa. To se předtím naší lodi podařilo právě před osmi lety zde v Szegedu. Ze současné posádky to zažili pouze Petr Fuksa z Dukly a veterán Petr Procházka.

Dobrých výsledků dosáhli i další závodníci. Pěkné 4. místo získal Jan Štěrba na K4 200 m. Po stříbru z ME to sice bylo trochu méně, ale stále to znamená místo ve světové špičce. Na 7. místě na K4 1 km ženy se umístily Ballová, Adamová, Šebestová spolu s Futerovou z USK. Tento čtyřkajak se chystá bojovat příští rok o kvalifikační místo na OH. Po loňském 6. místě bylo pro nás zklamáním 11. místo K4 na 1 km. Naopak potěšilo 13. místo Ondřeje Horského na K2 1 km při jeho prvním startu na MS a stejného umístění dosáhla při prvním startu i dvojice Ostrčil–Homolka na C2 1 km. Ještě připomenou 14. místo Jana Štěrby v jedné z nejméně obsazených disciplín K2 500 m spolu Bařkou z USK.

Příští rok se MS koná v německém Duisburgu a bude zároveň kvalifikací pro OH 2008. Doufáme, že závodníci povzbudí dobré výsledky k ještě intenzivnější přípravě, tak abychom se mohli i příští rok opět radovat.

K nepřilí často vídané situaci došlo u K4 na 1 000 m, na kterou jsme po loňském 6. místě na MS dost spoléhali. Při boji o postup do finále se posádka asi 50 m před cílem převrátila a její závod předčasně skončil. Příjemně naopak překvapil Ondřej Horský 13. místem na K2 1 000 m při svém prvním startu na ME. Pochválit musíme i Jana Součka, který při svém prvním startu na K1 500 m při velkém závodě vybojoval 16. místo.

Pěkné 6. místo vyjela i děvčata na K4 1 km, bohužel jim jde daleko lépe kilometrová trať než olympijská 500 m, kde bychom od nich potřebovali finálový výsledek.

Na čtyřkanoích získali dobrá umístění i další závodníci našeho oddílu. Homolka s Ostrčilem byli se svými partnery 6. na C4 1 000 m a Petr Fuksa se svými partnery získal 5. místo na C4 500 m.

V celkovém pořadí národů podle získaných bodů obsadilo české družstvo 8. místo, a předstihli jsme tak řadu v minulosti úspěšnějších států. Na tomto úspěchu se velkou měrou podíleli i závodníci Dukly Praha, kteří se v konkurenci 34 zemí celé Evropy neztratili.

text: Vratislav Odvárko
foto: Ivana Roháčková

Pětibojaři

v Budapešti

Letošní mistrovství „starého kontinentu“ se konalo v červenci v Budapešti, která bude na konci května 2008 hostit poslední kvalifikační soutěž pro OH v Pekingu

text: Jakub Kučera
foto: archiv Svazu moderního pětiboje

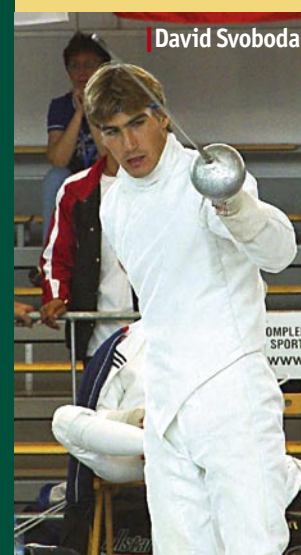
Z českých reprezentantů se v individuálních soutěžích představila pětice členů ASC DUKLA Praha. Vleklé zranění nepustilo na start vítězku letošního závodu SP v Moskvě Lucii Grolichovou, a tak měla ČR v soutěži žen nakonec jedinou zástupkyni – Alexandru Kalinovskou. Ta vstoupila do soutěže výborně. V kvalifikaci vyhrála šerm, vytvořila si osobní plavecké maximum a bez problémů postoupila do finále. V něm bohužel nedokázala zopakovat šermířský výsledek z kvalifikace a i díky čtyřem chybám v jízdě na koni skončila v celkové klasifikaci ve druhé desítkce.

Mužský tým přijel na ME oslaben o Michala Michalíka, v kvalifikaci se přesto nově složenému družstvu dařilo velmi dobře. Libor Capalini, Michal Sedlecký ani junior David Svoboda neměli s postupem do finále potíže. Kvalifikaci naopak neprošel Martin Dvořák, který pokazil úvodní střelbu a ztrátu už nedokázal dohnat ani nejlepším běžecím časem v závěrečné disciplíně.

Mužské finále bohužel nezačalo pro české družstvo dobře. Libor Capalini i Michal Sedlecký sice ztratili ve střelbě proti předpokladům několik

kruhů, přesto byli stále v kontaktu s nejlepšími. O jakýkoli slušný výsledek se hned v úvodní disciplíně naopak připravil David Svoboda. Při své premiéře na vrcholné seniorské akci si ve své nejsilnější disciplíně špatně zkorigoval mířidla na zbraní a „školácká“ chyba jej nakonec stála zhruba 250 b., což zároveň prakticky eliminovalo český tým z bojů o medaile v soutěži družstev. Libor Capalini ztratil proti předpokladům nejvíce ve své nejsilnější disciplíně – plavání. V průběhu celé soutěže přesto dokázal udržet vysoký standard

a 5. místo v celkové klasifikaci je jen potvrzením jeho postavení v absolutní špičce. Michal Sedlecký ztrácel od úvodních disciplín důležité body a byl 13., David Svoboda dokončil svoji nepodařenou premiéru při ME na 29. místě. České družstvo obsadilo 5. místo. Domácí prostředí „doneslo“ v individuálních soutěžích k titulům obě maďarské pětibojařské „megastar“ – trojnásobnou mistryni světa a olympijskou vítězku Zsuzannu Vörösovou a dvojnásobného mistra světa a olympijského medailistu ze Sydney Gábora Balogha.

David Svoboda

David Svoboda

Libor Capalini

Martin Dvořák

Michal Sedlecký

Mladí pětibojaři a David Svoboda mistry světa

Vítězství v Šanghaji

Od 8. do 13. srpna probíhalo v Šanghaji MS juniorů. Soutěže se zúčastnilo 74 sportovců z 29 zemí a celkem 17 kompletních družstev. Závodníci byli rozděleni do dvou semifinálových skupin po 37 účastnících. Do finále postoupilo prvních 16 z každé skupiny. Naše družstvo ve složení David Svoboda, Petr Lebl a Ondřej Polívka postoupilo kompletní společně s družstvy Ruska, Běloruska a Itálie.

Po dni odpočinku začali naši skvělou střelbou (David Svoboda 187, Ondřej Polívka 183 a Petr Lebl 180). Jako družstvo střelbu vyhráli. Druhá disciplína, kterou byl šerm, se též našim povedla (David 916, Petr 860 a mladý dorostenec Ondra 636). Po dvou disciplínách jsme stále vedli. V plavecké disciplíně se přiblížili ke svým osobním rekordům (Petr 2:04, David 2:08 a Ondra 2:08) a to nám stále zajišťovalo první místo v průběžné klasifikaci družstev. Na čtvrtou a pátou disciplínu jsme se museli přemístit 45 km na okraj města. David a Petr byli před jízdou na druhém a třetím místě. Koně nebyli moc vyrovnaní a Davidův kůň

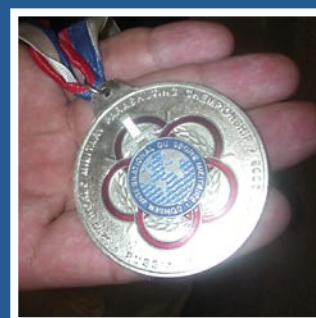
měl při přezkoušení sedm chyb na parkuru, což je malá tragédie. Jízda ale dopadla jinak (David 1 172, Petr 948 a Ondra 1 008). Před závěrečnou disciplínou, během na 3 000 metrů, jsme měli jako družstvo dostatečný náskok a David vyběhl s náskokem 33 sekund před druhým závodníkem. Závěrečným během potvrdili naši pětibojaři suverenitu a zvítězili před družstvy Běloruska a Ruska. Z jednotlivců podal velice koncentrovaný a vynikající výkon David Svoboda a stal se juniorským mistrem světa s celkovým součtem bodů 5 572 před maďarským reprezentantem Tibolou (5 432) a egyptským závodníkem Tadrossem (5 400).

Bylo to poprvé v historii, co tým České republiky vybojoval zlatou medaili v juniorské kategorii MS. Svobodovo prvenství bylo již druhým titulem mistrů světa v dějinách českého moderního pětiboje (M. Michalík r. 2001 Budapešť). Celý tým byl složen ze závodníků ASO Dukla Praha moderního pětiboje. Toto družstvo i jednotlivci mohou být perspektivou do budoucna pro závody v seniorské kategorii (OH, MS a ME) a postupně navážou na úspěchy našich seniorských reprezentantů.

text a foto: Jiří Adam

DUKLA PROSTĚJOV NA 32. VOJENSKÉM MISTROVSTVÍ SVĚTA V PARAŠUTISMU

V červenci se parašutisté z celého světa setkali v ruské Rjazani, kde se konalo 32. mistrovství světa parašutismu CISM. Přestože vedením českého sportu je toto vojenské mistrovství světa (CISM) ceněno méně než civilní mistrovství světa pořádané světovou leteckou federací (FAI), mezi parašutisty je tomu naopak. Je přehlídkou největší parašutistické všestrannosti, protože zde jedno družstvo absolvuje tři různé sportovní disciplíny.

V Rjazani závodilo 131 mužů z 28 států a 48 žen z 9 států. České armádní družstvo tvořili závodníci: Libor Jiroušek, Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Pavel Taršínský a Čestmír Zítka.

Za normálních okolností bývá na vojenském mistrovství světa i 40 účastnických států. Bohužel některým zemím, dělala Ruská federace velké problémy s vízy, a tak raději nepřijeli.

Ve skupinové akrobacii kluci neudělali žádnou vážnou chybu, změny ve vzduchu byly plynulé a 14 bodů v prvním seskoku a 19 bodů ve druhém a třetím seskoku zajistilo družstvu pěkné 4. místo hned za specialisty na tuto disciplínu (USA, Švýcarsko, Litva).

Stejně dobře se klukům dařilo v individuální akrobacii. Jirka Gečnuk zajistil první medaili – zlatou pro české družstvo a sobě titul mistra světa CISM v individuální akrobacii za volného pádu. Další umístění českých závodníků: Libor Jiroušek 4., Čestmír Zítka 12., Hynek Tábor 17. a Pavel Taršínský 33., zajistilo v individuální akrobacii českému družstvu 2. místo za Ruskem.

Přesnost přistání je tradičně naší silnou disciplínou. Zde nám udělal radost Pavel Taršínský. Výsledkem 1 cm odchylky po 7 soutěžních seskocích si Pavel zajistil bronzovou medaili v přesnosti přistání jednotlivců. Bohužel, ostatním členům družstva se už tak nedařilo. Ve čtvrtém kole kluci bojovali jako lvi, přistávali do nepřijemného rotoru, který s větrem udělaly blízké stromy, ale bohužel žádná nula. Soutěž se neskutečně vlekla a organizátoři taktizovali.

Když nám organizátoři řekli, že soutěž skončila, měli jsme smíšené pocity. Druhé místo, stříbrné medaile a titul vicemistrů světa v celkovém hodnocení družstev, co bychom za to před závody dali.

Reprezentantům Dukly Prostějov: Jirkovi Gečnukovi (celkově 9.), Pavlovi Taršínskému (11.), Hynkovi Táborovi (17.), Čestmírovi Zítkovi (30.), a Liborovi Jirouškovi (33.) patří veliký dík za tři medaile – zlato, stříbro, bronz a titul vicemistrů světa.

Absolutní hodnocení družstev:

1. Rusko
2. Česká republika
3. Slovinsko
4. Itálie
5. Maďarsko.

text: Jiří Blažka
foto: Jan Wantula

29. MISTROVSTVÍ SVĚTA V PARAŠUTISMU

V krátké době podruhé vyrazila parašutistická reprezentace do Ruska na mistrovství světa v parašutismu. Tentokrát se jednalo o 29. mistrovství světa v klasických parašutistických disciplínách, což je přesnost přistání jednotlivců i družstev a individuální akrobacie za volného pádu.

Česká výprava byla složena z 12 osob. Družstvo mužů znovu ukázalo sílu českého parašutismu a zajistilo České republice čtyři medaile. Startovalo ve složení: Libor Jiroušek, Hynek Tábor, Jiří Gečnuk, Čestmír Zítka a Ivan Hovorka.

Družstvo žen, které si po dvou velkých medailových úspěších na posledním evropském šampionátu a mistrovství světa v roce 2004 vybralo tentokrát tu pověstnou sportovní smůlu, nastoupilo ve složení: Miroslava Pytlíková, Lenka Šmídová, Miroslava Vraná, Jana Šneiderová.

Celkem 26 zemí světa vyslalo své sportovce na mistrovství světa v klasických parašutistických disciplínách – 115 mužů a 67 žen. Důležité je, že v kategorii mužů zde byla celá světová špička, tedy 7 nejlepších družstev světa: Francie, Rusko, Německo, Slovinsko, Itálie, Maďarsko a Česká republika. Mezi těmito družstvy se většinou bojuje o medaile jak na civilních, tak vojenských mistrovstvích světa. Všechny tyto týmy mají obdobný statut jako naše Dukla Prostějov.

První úspěch se dostavil v individuální akrobacii, kdy se ve finálovém seskoku rozhodovalo, jestli medaili získá Libor Jiroušek, nebo Jirka Gečnuk. To je na mistrovství světa vždy pěkné rozhodování pro trenéra a všechny fanoušky. Samozřejmě vždy je to zklamání pro jednoho ze závodníků, ale takový je sport. Zde získal bronzovou medaili Libor Jiroušek. Jirka Gečnuk si to vynahradil v absolutním hodnocení jednotlivců (kombinace obou disciplín), kde získal pořadí za sebou (2003, 2004 a 2006) stříbrnou medaili a titul absolutního vicemistra světa v klasických parašutistických disciplínách.

Stříbrné medaile a titul absolutních vicemistrů světa v klasických parašutistických disciplínách obhájili parašutisté také v hodnocení družstev.

K celkovému stříbru přidali kluci i bronzovou medaili v přesnosti přistání družstev, a zároveň tak získali bronzovou medaili ve 4. ročníku memorálu Antona Malevského.

Absolutní pořadí družstev mužů:

1. Rusko, 2. Česká republika, 3. Německo, 4. Francie, 5. Maďarsko.

Absolutní pořadí jednotlivců – muži:

1. Denis Dobryakov (Rusko)
2. Jiří Gečnuk (ČR)
3. Dmitrij Maximov (Rusko)
4. Henrik Lindner (Německo)
5. Libor Jiroušek (ČR).

Přesnost přistání družstev – muži:

1. Rusko, 2. Maďarsko, 3. Česká republika, 4. Francie, 5. Slovinsko

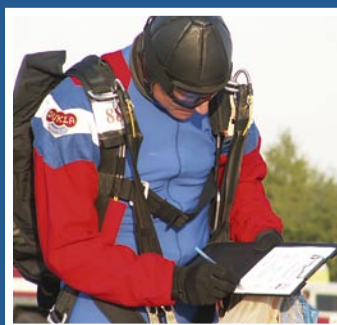
Družstvo parašutistů Dukly Prostějov

Reprezentační tým České republiky

Jiří Gečnuk

text: Karel Felt
foto: archiv ASC DUKLA

Zlatí medailisté Bedřich Jonáš, Miroslav Januš a Luboš Račanský

Účastnická místa na OH 2008 vystřílel brokař David Kostecký a pistolářka Lenka Hyková světové medaile do Plzně

Deset medailí vybojovali na 49. mistrovství světa ve sportovní střelbě v chorvatském Záhřebu reprezentanti Dukly Plzeň. Dvě z nich jsou zlaté, tři stříbrné a pět bronzových. A všechny získala nejlepší základna v běžícím terči na této planetě. Trojice seniorů Miroslav Januš, Bedřich Jonáš a Luboš Račanský, dále nejlepší junior na světě Tomáš Caknakis a spolu s ním Josef Nikl a František Losos. Na dalším stříbru družstva v brokové disciplíně skeet se podíleli královehradečtí dukláci Jan Sychra a Leoš Hlaváček.

Smolař Sychra

Sportovní střelci Dukly tak výrazně přispěli k celkovému čtrnácti medailím české reprezentace na šampionátu, na němž se představili reprezentanti 107 zemí. V této obrovské konkurenci Česká republika obsadila fantastické šesté místo! Aby úspěchů střelců v barvách Dukly nebylo na šampionátu málo, David Kostecký z Dukly Hradec Králové vybojoval v brokové disciplíně trap účastnické místo na OH 2008 v Pekingu, k finále mu chyběl jediný bod, když skončil osmý.

Stejně úspěšná dosáhla i pistolářka Lenka Hyková, patří do plzeňské Dukly, tentokrát ve vzduchové pistolí za dvanácté místo. Bude tak mocí obhajovat stříbro z olympijských Atén, protože v Pekingu může střilet nejen vzduchovku, ale i sportovní pistolí, která se jí v Záhřebu moc nepovedla, a skončila v šesté desítce. Přestávka způsobená zraněním lokte se projevila, ale hlavní cíl byl splněn.

Smolařem šampionátu se stal Jan Sychra, který v brokovém skeetu postoupil do finále ze druhé pozice, kterou ale neudržel a klesl na pátou příčku. Navíc se musel o účastnické místo na OH rozstřelovat s Ukrajincem Milčevem, olympijským vítězem ze Sydney, a prohrál... Hlaváček skončil těsně za první padesátkou.

Januš míří ke stovce

Vezmeme ale horké dny na přelomu července a srpna pěkně po pořádku v neúspěšnější disciplíně běžící terč. Hned v úvodu ve vzduchovce na 10 m 30 + 30 ran vybojovali Miroslav Januš a Tomáš

Caknakis po bronzové medaili. Caknakis společně s Lososem a Niklem stáli na stříbrném stupínku jako tým. Nikl je sice z vlašimské základny a Losos z výborné líhne na přesecké Lesnické škole, ale oba stejně jako ostatní připravuje pro reprezentaci plzeňský trenér Ján Kermiet.

Junioři jsou po medailích správně hladoví a další bronz přidali ve vzduchovkovém mixu na 20 + 20 ran. Krásná bitva seniorů s juniory pokračovala v malorážkovém běžícím terči na 50 m. Trio Januš, Jonáš, Račanský kontrovalo titulem mistrů světa na 30 + 30 ran. To už česká výprava strmě stoupala tabulkou hodnocení zemí podle medailí ze třetí do první desítky.

A to byl medailový koncert Plzeňanů teprve v polovině, protože ve stejné disciplíně získal Januš stříbro, a přiblížil se tak ke stovce cenných kovů z OH, MS, ME a Světový pohárů. Tu by mohl překonat za rok v Plzni, pokud už se tak nestalo, protože podrobné počítání jeho medailí probíhá a združuje ho jen několikánásobné ověřování, aby nedošlo k blamáži.

Nebyl by to Caknakis, aby medailové vedení nestrhl opět na stranu juniorů, když v malorážce na 30 + 30 ran získal zlato! Střelil jako poslední na přeplněné střílnici a obrovský tlak unesl se sobě vlastním přehledem. Společně s Niklem a Lososem si pak došel pro bronz v týmové soutěži. Příští rok s Janušem a Jonášem budou seniorským týmem, z kterého bude mít respekt celý svět.

Medailovou tečku pak udělal malorážkový mix na 50 m. Bedřich Jonáš vystřílel svoji první individuální seniorskou medaili na MS a měla hodnotu

Miroslav Januš

bronz. Jenže Caknakis si došel ve stejné disciplíně pro stříbro a stal se se šesti medailemi neúspěšnějším českým střelcem na mistrovství světa. A to ještě v disciplínách, v nichž se nevěšeli na stupně vítězů, chyběl našim střelcům většinou bod či maximálně dva k cenným kovům, i k těm nejdražším.

Plzeň přivítá svět

Dovolím si malé odbočení. Škoda, že tato disciplína vypadla z olympijského programu. Je však spodičem, že jí střílí víc zemí a závodníků než dřív a Mezinárodní střelecká federace vážně uvažuje o jejím znovuzařazení do olympijského programu po OH 2012 v Londýně. Už příští rok by se mělo konat samostatné mistrovství světa v běžícím terči vzduchovkovém i malorážkovém a jeho pořádáním by měl být pověřen Český střelecký svaz. A tipněte si, kde by se šampionát konal... Samozřejmě v Plzni!

„Jsem připraveni šampionát uspořádat okamžitě, jakmile ISSF rozhodne, včetně medailového rozstřelu ve vzduchovce, jehož průběh disciplínu ještě více ztraktivní. O medaile by se střílelo v soubajících mezi kvartem nejlepších,“ potvrdil připravenost plzeňské Dukly ujmout se takové akce vedoucí starší trenér Bohumír Pokorný.

Ještě zpět do Záhřebu. Kousíček k medailím chyběl Milanu Machovi ve velkorážních puškách. V olympijských disciplínách se neprosadil puškař Ondřej Malinký, Lucie Valová a juniorský medailista z ME Petr Šmol, ale ani pistoláři Pavel Světlík a Josef Fiala. Snad příště... |

text: Filip Koudela
foto: Jiří Koliš

Mládí „na bedně“

U-23, to není německá ponorka. Za touto zkratkou se skrývá Mistrovství světa do 23 let a používají ji skoro všechny sporty, které pořádají takovou soutěž, tedy i veslování. V minulém roce měli mladí veslaři premiéru.

čtyřka bez kormidelníka

mistrovství světa

veslování

Jan a Ondřej Vetešníkoví

Bronzoví medailisté – dvojskif bratří Jan a Ondřej Vetešníkoví

Veronika Jakoubková (vpravo) s Neffeovou ve dvojskifu

Tento rok pověřila mezinárodní veslařská federace FISA pořádáním U-23 belgický Hazewinkel. Závodní veslařská a kanoistická dráha leží u města Mechelen se světoznámou katedrálou. Dráha vznikla úpravou místního jezera, spíše připomíná umělou závodní dráhu. Soutěž odstartovala 21. července. Z Dukly odjeli do Hazewinkelu bratři Jan a Ondřej Vetešníkoví na dvojskifu lehkých vah, Veronika Jakoubková na lehkém skifu a čtyřka bez kormidelníka v sestavě Karel Neffe, Milan Brunčvík, Jakub Zof a Jan Gruber. V minulém roce oba bratři ve stejné soutěži zvítězili a další dvě posádky, jak čtyřka, tak

Veronika, byly na podobné úrovni. Očekával se tedy úspěch.

První do soutěže vstoupila Veronika Jakoubková, v rozjízdce zvítězila a postoupila přímo do semifinále. Čtyřka bez také v rozjízdce nenašla přemožitele, pouze bratři dojeli druhí, což naznačovalo, že soupeři budou víc než silní. Další den všechny tři naše posádky čekaly semifinálové jízdy, ze kterých vždy první tři postupují do finále. Přemožitele v semifinálové jízde našla pouze Veronika a musela se sklonit před skifařkou z Francie.

Finálové jízdy na sebe nenechaly dlouhou čekat. První opět nastoupila Veronika Jakoubková, velmi dlouho se držela v dosahu medaile, bohužel v druhé polovině trati nastoupily veslařky z Francie a Německa, Veronika nezachytila jejich nástup a skončila pátá. První bylo Řecko, druhá Velká Británie, třetí Francie. Opravdovým překvapením byl start naší čtyřky bez kormidelníka, její výkon byl skutečně vynikající a zcela jasně zvítězila před loděmi Řecka a Německa. Bratři Vetešníkoví měli ve finále velmi těžkou pozici. Závod se vyvíjel celkem dobře, ale v druhé polovině trati získaly posádky Nového Zélandu a Itálie rozhodující náskok a naše loď dosáhla v cíli na třetí příčku.

Co říci závěrem, rozhodně to byl skvělý výsledek a tato sezona ukázala i těm největším odpůrcům „třiadvacítek“, že se jedná o významnou světovou soutěž, která již získala svůj význam a váhu.

text: Filip Koudela
foto: Jiří Koliš, Ivana Roháčková

Ondra

Veslařské mistrovství světa ve Velké Británii to nevzdal

Eton, dějiště letošního veslařského mistrovství světa, není pro české veslaře neznámý. Většina našich veslařů na této dráze závodila již v minulém roce, kdy bylo sportoviště představeno v rámci blížící se olympiády v Londýně 2012. Celý prostor sportoviště je v otevřené krajině, které vévodí silueta královského zámku Windsdor, ta ale bohužel nezabrání oceánským větrům, aby se proháněly všemi směry a často činily závodění velmi neregulární. Jinak výbava závodistiště je na nejvyšší úrovni. Za těchto podmínek nastoupili naši armádní sportovci do bojů o přední místa na mistrovství světa.

Vlajkovou lodí armádního veslování je v poslední době párová čtyřka, tentokrát v sestavě Jírka, Doleček, Chalupa a Karas, všichni velice zkušený závodníci. Navíc jejich výsledky v sezoně je opravňovaly myslet na umístění nejvyšší, vždyť v letošním roce prohráli jenom jeden závod, a to skončili na třetím místě. Průběh soutěže také napovídal, že pojedou jasně o přední umístění, tedy o medaile. Malé zaváhání v semifinálové jízdě jim však přisoudilo do finále nevýhodnou krajinu, velmi větrnou dráhu. Ve finále, vystaveni silnému větru, bojovali jako lvi. V polovině trati byli stále na pozici, kdy mohli usilovat o medailové umístění, bohužel když projeli cílovou čarou, bylo to páté místo ve světovém finále.

Dvě nepárové disciplíny, dvojka bez kormidelníka Schindler, Makovička a čtyřka bez kormidelníka Neffe, Vitásek, Zof, Grüber, se zkusili doslova prodat do finále. Pro obě disciplíny to byl úkol přetěžký, do budoucna musí ještě hodně naveslovat, aby napevno zakotvili ve finále mezi šesti nejlepšími. Na tomto mistrovství světa skončila čtyřka bez desátá a dvojka bez na devátém místě.

Ve skifu lehkých vah startoval Michal Vabroušek, je to již zkušený veterán této disciplíny, a to velmi úspěšný, vždyť v roce 2000 získal titul mistra světa. Tento rok na něj však zůstalo osmé místo.

Ondřej Synkovi se v sezoně během Světového poháru skoro vůbec nedařilo, některé slabé povahy nad ním již lámaly hůl, ale Ondra to nevzdal. Na generální regatě v Lucernu před mistrovstvím světa svým třetím místem naznačil, že je s ním nutno počítat. A to se mu bez diskuse podařilo. V Etonu vybojoval bronzovou medaili, ale hlavně si dokázal, že na medailová umístění rozhodně stále má.

Bronzový medailista Ondřej Synek

FISA
CHAMPIONNATS
DU MONDE
2006
ETON

Michal Vabroušek

Párová čtyřka – Jírka, Doleček, Chalupa, Karas

Dvojka bez kormidelníka Jan Schindler a Jakub Makovička

Juliska se představuje

Od vzniku organizovaného vrcholového sportu v armádě se naši sportovci připravovali na svoje vystoupení v areálu sportovních zařízení na Strahově. Vodní sporty využívaly vojenských loděnic na Císařské louce, plavci v bazénu na Klárově, tenisté a odbíjenkáři trénovali na tenisových dvorcích u Prašného mostu. Další druhy sportu vlastní sportoviště většinou neměly a pronajímaly si je od různých pražských sportovních oddílů. Současně s reorganizací armádní tělovýchovy proběhly i změny ve využití vojenských tělovýchovných objektů. Když se Vojenská tělovýchovná škola M. Tyrše v říjnu 1958 stěhovala ze svého dlouholetého strahovského domova do Dejvic, bylo již rozhodnuto i o předání dosud používaných tělovýchovných objektů v areálu Strahova ČSTV. K předání došlo 31. prosince 1958.

Současná tvář Julisky.
Foto: Petr Schejbal

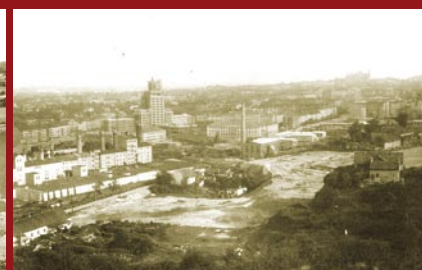
Cihelna na Julisce. Usedlost a zbytky cihelny byly zbořeny v roce 1955, kdy byl na tomto místě vystavěn stadion Juliska. V pozadí snímku komíny sladovny.
Foto: A. Vyšata, 1928

Viniční usedlost Juliska s velkým obytným domem z první poloviny 19. století.
Foto: A. Alexander, 1925

Celkový pohled od Podbáby. V popředí část cihelny, uprostřed nezastavěné plochy dejvického katastru oblasti budoucí ulice Jugoslávských partyzánů a jejího okolí, v pozadí nová čínovní zástavba Bubence. Foto: A. Alexander, 1924

Celkový pohled od Podbáby. Snímek 30 let od předchozího. Vlevo sladovna, vpravo na svahu dosud stojící usedlost Štáhlavka. Hotel a současná budova ASC DUKLA ve stavbě s lešením. Foto: Z. Kropáček, 1954

Stadion Juliska. Zemní úpravy pro západní tribunu.
Foto: Konstruktiva, n. p. Praha, 1972

Rekonstrukce stadionu.
Foto: Archiv ASC DUKLA, 2002

Juliska

Vlastní stánek

Novým sportovištěm Dukly Praha se stal areál Julisky, který však byl v tomto období zatím ve výstavbě. V roce 1955 se zbourala cihelna na Julisce a na tomtéž místě se začal stavět stadion, který převzal tradiční název. V areálu byly v provozu pouze lázně a tělocvična. V prostoru dnešního stadionu byla jen travnatá plocha bez ochozů a šaten a prostor dnešního tréninkového hřiště byl ještě součástí původní cihelny. Představy terénních úprav byly zatím jen v plánech a nákresech. Celý objekt se připravoval pro rekreační tělovýchovu ministerstva obrany. Změny nutné vzhledem k jejímu novému poslání se střetávaly s požadavky zásadních změn ve výstavbě celého objektu. Díky pochopení pracovníků zúčastněných při stavbě se změnilo a upravilo, co se ještě změnit dalo. Celý rok 1959 i větší část roku 1960 byly ve znamení urychleného dokončení celého objektu.

Dne 10. července 1960 se konečně pražští armádní sportovci dočkali předání vlastního, skutečně domácího stánku. U příležitosti Středoevropského utkání v kopané mezi Duklou Praha a Wiener Sportklubem byl slavnostně otevřen nový stadion na Ju-

lisce v Praze Dejvicích a předán do užívání Dukle Praha. Škoda jen, že kapacita hlediště (17 000 míst, z toho pouze 2 500 k sezení) nestačila ani pro ligová derby. Fotbalisté se proto v případech mezinárodních zápasů museli znovu vzdávat výhod domácího trávníku.

Výstavba objektu pokračovala většinou svépomočí. V rámci objektu bylo vybudováno hřiště pro házenou a od podzimní soutěže 1961 se ligová utkání začala hrát na hřišti Julisky. Celý objekt stadionu však přes všechny úpravy zůstal i nadále provizoriem. Již v roce 1962 se proto zpracovává nový návrh na další výstavbu stadionu a zařízení.

Tribuna na západním svahu

Až v roce 1970 byla zahájena třítapová přestavba stadionu a jeho okolí. Projekt zpracoval Pražský projektový ústav pod vedením ing. arch. Cyrila Madely. První etapa si svojí velikostí a charakterem vynutila dočasné přerušování provozu stadionu. Během ní se nákladem 38 milionů korun buduje především velká západní tribuna pro 11 200 diváků, 8 100 míst je komfortních, neboť to jsou zastřešená místa k sezení. Vlastní projekt velice dobře vyu-

žívá svažitost terénu na západní straně stadionu a 25 metrů hluboké zastřešení v délce téměř 100 metrů je celé zavěšeno na pilonech. Charakter terénu sice velmi dobře odpovídá tvaru tribuny, avšak na druhé straně neposkytuje příliš prostoru k umístění dalších objektů přímo v jeho tělese. Proto se zde buduje to nejnужnější sociální zařízení, ošetřovna, prostory pro policii a pořadatelskou službu a samozřejmě bufet sloužící k občerstvení diváků. Součástí první etapy bylo i osvětlení stadionu čtyřmi stožáry umístěnými v rozích hřiště a nová transformační stanice. Intenzita osvětlení 1 200 luxů tak umožňuje přesouvat termíny fotbalových zápasů na atraktivnější večerní hodiny. Zápas se odehrávají nejen pod světlem reflektorů, ale i na nové travnaté ploše s kvalitnější podkladovou vrstvou. Nový povrch je v roce 1973 položen i na atletickou dráhu. Škvára je vyměněna za umělý povrch – červený tartan.

Ve druhé a třetí etapě se staví východní tribuna, která svojí kapacitou poskytuje pohodlná místa pro 4 300 diváků. Součástí tribuny je i třípodlažní budova, kde jsou prostory pro oddíl fotbalu, sociální zařízení, klubovny, sušárny, sklady, šatny. Buduje

se další travnaté tréninkové hřiště, nové hřiště pro házenou a samostatné tréninkové hřiště pro házenou. U hlavního vchodu na Julisku je přistavěn vstupní blok s pokladnami. Instalují se moderní technické prostředky, cílová kamera, světelná tabule, startovací zařízení.

V roce 1987 získává atletický oddíl vlastní prostory. Za budovou lázní je postavena třípodlažní budova. V přízemí je kvalitně vybavená posilovna, v patře jsou kanceláře trenérů, klubovna, kuchyňka, sociální zařízení. V suterénu jsou sklady a nutné tělovýchovné vybavení.

V roce 1993 se stavbou 130metrového tunelu, který lasturovitě kopíruje terén, poprvé začíná využívat prostorů západní tribuny. Uvnitř je pro atletické závody tartanová rovinka se čtyřmi dráhami až 110 metrů dlouhá a doskočiště pro skok daleký, šatny a sociální zařízení.

Stadion evropských parametrů

V roce 1999 začíná modernizace stadionu. Je nutné obléknout Julisku do kabátu evropských parametrů. Firma Sport-technik ji zahajuje rekonstrukcí stávajícího asfaltového hřiště na multifunkční

hřiště s umělým polyuretanovým povrchem Duroflex, odvodněním, francouzským oplocením Corel, osvětlením tribuny a dodáním sportovního vybavení. Pokračuje se položením nového umělého povrchu Polytan na atletickou dráhu délky 400 metrů a sektory pro skoky a hodky. Na tréninkovém fotbalovém hřišti vzniká pro atlety 120metrový osmídráhový umělý povrch, z toho jsou čtyři dráhy tvaru nakloněné roviny. V roce 2002 se modernizuje hřiště kopané přírodním trávníkem s automatickým zavlažováním. Rekonstrukcí prochází unikátní západní tribuna včetně speciálních prefa dílů a španělských sedaček pro diváky natřených do červeno-žlutých barev loga Dukly. Na tribuně v blízkosti cíle jsou přistavěny prostory závodního centra využívané jako zázemí pro rozhodčí a pořadatelskou službu a je tam umístěna cílová kamera. Kompletní opravou prochází oplocení všech tribun stadionu i stožáry osvětlení.

Středisko moderního pětiboje

V červnu 2004 se slavnostně otvírá středisko moderního pětiboje na hlavní západní tribuně stadionu Juliska. Po jejím ochozu, z něhož je nád-

herný pohled na Prahu, vstoupíte do nových prostor střelnice se 17 stavy. Téměř polovinu plochy střediska zaujímá šermírna se 6 hliníkovými a nastalo položenými planši. Součástí je i zázemí pětibojařů – sprchy, šatny, kuchyňka, odpočívárna, společenská místnost, dílna a malá posilovna. |

Na Julisce je v plánu další rekonstrukce a stavby. V konečné fázi by Juliska jako celek měla představovat moderní sportovní komplex, který by byl chloubou nejen armádního sportu, ale i atraktivním obohacením hlavního města Prahy.

text: Ivana Roháčková podle archivních materiálů a knihy K. Bečkové Zmizelá Praha

Již 49. mistrovský titul atletů Dukly v soutěži družstev

Po třech kolech extraligy opět vyvrcholila soutěž družstev mistrovstvím ČR. Na Julisce se atleti konečně dočkali příznivé počasí. Pořadatelé z Dukly Praha si osladili nelehkou organizační práci zlatými medailemi. V předlouhé historii jedné z nejstarších evropských atletických soutěží družstev získali sportovci Dukly Praha již 49. primát. Jen dvakrát v minulosti přenechal celek vojáků první příčku atletům bývalé Rudé Hvězdy Praha, dnešnímu Olympu. V kategorii žen Dukla nestaví družstvo, a tak její atletky hostují v nejlepších celcích ČR. Pražskému týmu USK pomohly k zopakování mistrovského titulu i tři závodnice Dukly.

Karel Bláha byl letos v extralize nejúspěšnějším duklákem

Část mistrovského celku Dukla Praha

V mužském celku z Julisce byl v prvních třech kolech, po kterých se vykrystalizovala finálová „šestka“, nejpilnějším sběratelem bodů čtvrtkař Karel Bláha (50,75 b.) před skokanem do dálky Štěpánem Wagnerem (47) a překážkářem Stanislavem Sajdokem (42,75). Podle bodového zisku v jednotlivých disciplínách si vedli ze závodníků Dukly nejlépe běžci na 110 m př., kteří nasbírali 76 bodů. O 13 bodů zpět zůstali tyčkaři.

Armádní benefice

Závěrečný závod 51. ročníku soutěže družstev, který nese název Mistrovství ČR, měl jediného suveréna – tým Dukly. Muži z Julisky opět dokázali, že pokud nastoupí v plné síle, tak jsou stále domácími suverény. V mistrovském závodě nasbírali 173,5 bodů a před nečekaně stříbrným celkem z Turnova vyhráli o 47,5 b. Další pořadí: 3. Kladno 115,5, 4. Olymp 114, 5. USK 102, 6. Vítkovice 81 b.

Z jednotlivců byl nejpilnějším sběratelem bodů armádního celku Štěpán Wagner (16,75), vítěz skoku dalekého (776). Domáci získali nejvíce bodů na trati 400 m př. a ve skocích do dálky a o tyči. Z běžců vyhrál Michal Šneberger závod na 3 000 m, Sajdok běh na 110 m př., po vlekých zdravotních potížích potěšilo další vítězství Štěpána Tesaříka na 400 m př. Totéž platí o oštěpaři Miroslavu Guzdíkovi i koulaři Petru Stehlíkovi. Pozici české klavířské „jedničky“ obhájil Lukáš Melich. Domáci prioritu potvrdili výškaři, tentokrát vyhrál Svatoslav Ton (226) před stříbrným z MS Tomášem Janků. Neslavnou sezonu zakončili dvojnásobným úspěchem tyčkaři Adam Ptáček a Michal Balner (oba 540).

Spokojený mohl být i šéftrenér Dukly Radek Skoumal, ředitel mistrovského závodu:

„Vyhrát mistrovství – extraligu, je desítky let už povinností Dukly a odpovědností ke jménu armádního celku. Jsem však rád, že jsme letos na výbornou splnili i svůj hlavní cíl – úspěšnou reprezentaci, která je naší prioritou. Čtyři medaile z Mistrovství Evropy v Göteborgu i zisk 31 bodů v soutěži národů jsou důkazem, že tahle sezona se nám vydařila. Jsem také rád, že nám vyšla

i organizace domácí mistrovské soutěže. Ve vlastním finále jsme museli nasadit přes 50 organizátorů. Letos pořádáme na Julisce celkem 10 velkých soutěží. Vedle mistrovství družstev byl největší atletickou akcí na Julisce Memoriál Josefa Odložila-Dukla mítink.“

Barbora se chystá do přijímače

V soutěži žen hostovaly tři atletky Dukly v dresu mistrovského týmu USK Praha a nasbíraly 24 bodů. Zájem diváků byl především o start druhé závodnice z ME v Göteborgu Barbory Špotákové. I když ještě večer cestovala do Berlína na další závod Zlaté ligy, nastoupila alespoň ke dvěma hodům a suverénně vyhrála (59,37). Jistě už také víte, že v neděli zvítězila v Berlíně (64,30) o 8 cm před domácí favoritkou Steffi Neriusovou, svojí jedinou přemožitelkou z ME.

Trenér Rudolf Černý mohl svoji svěřenkyni opět jen pochválit:

„Bára má soutěž družstev ráda a pochvaluje si partu v USK. Dneska se však přece jen musela šetřit na Berlín. Po Göteborgu s Němkou jednou prohrála v Monte Carlu a potom zase vyhrála v Bad Köstritz. Jejich posledním letošním soubojem asi bude Světové atletické finále ve Stuttgartu. Potom od 1. října čeká Báru cesta do vojenského stejnojmenného, nejdříve šestitýdenní vojenský přijímač ve Vyškově a po návratu ještě šest týdnů na FTVS. A přitom chce dál pokračovat v magisterském studiu na ZČU v Suchbátově. V létě se Bára stala bakalářkou.“ Trenér ani závodnice samozřejmě nezapomenou na přípravu k nové sezoně, která vyvrcholí Mistrovstvím světa v Ósace. S technikou by měl Báře pomáhat i Jan Železný, který se letos definitivně loučí se závodní kariérou.

Třináct bodů nasbíraly celku USK i tyčkaři. Kateřina Baďurová prohrála jen na opravy s oddílovou kolegyní Pavlou Hamáčkovou. Obě skočily kvalitních 442 cm a ztroskotaly až na výšce letošního nejlepšího českého výkonu a pro Kateřinu i osobního rekordu 453 cm. Celku USK třetím místem (412 cm) bodovala i Jiřina Ptáčnicková, dcera bývalého čs. rekordmana na trati 100 metrů. |

text: František Macák
foto: Aleš Gräf (2) a Petr Schejbal (1)

Před startem ATK

První vítězství českých armádních atletů

Kamarádi a velcí soupeři Karel Zabloužil (č. 92) a Ladislav Kořán (č. 82), vlevo startér Emil Zátopek se po pěti desítkách let opět sešli na startu teplíčkého Běhu kolem Doubravky, který Kořán v roce 1946 zakládal

V přípravě na Armádní MS v krosu: zleva Jindřich Roudný, Ladislav Kořán, Emil Zátopek, Luboš Vomáčka, Karel Zabloužil, to bylo v době, kdy armádní celek ještě neměl jméno ani dresy

Ladislav Kořán si i ve vysokém věku udržuje duševní a fyzickou svěžest

Historie naší armádní atletiky sahá až k roku 1946. O první úspěchy se zasloužil především Emil Zátopek, absolvent vojenské akademie v Hranicích na Moravě. Koncem léta byl hrdinou závodu spřátelených armád v Berlíně, kde v moři Američanů, Rusů, Britů, Francouzů jako jediný zastupoval ČSR a vyhrál běh na 5 000 m. Na podzim potom získalo kvarteto Zátopek, Dolenský, Vomáčka, Štrup vítězství v armádní soutěži o Štít Velké Británie.

text: František Macák
foto: autor a archiv ASC DUKLA

K 1. října 1946 narukoval do Milovic i atlet Slavie Ladislav Kořán. Právě on se stal tréninkovým partnerem Zátopka, frekventanta z Hranic. „Měl jsem povolení trénovat s Emilem na stadionu mimo útvar. V zimě jsme absolvovali, dnes by se řeklo soustředění, na Luční boudě společně Karlem Zabloužilem a Lubošem Vomáčkou. Na jaře si nás pozval major Jaromír Pícka, který se tehdy staral o armádní sport a hledal k Emilovi partnery pro Armádní mistrovství světa v Hannoveru,“ vzpomíná s potěšením i po letech Ladislav Kořán.

Triumf na hipodromu

„V dubnu jsem odjel na světové armádní mistrovství společně Emilem, Jindrou Roudným a Karlem Zabloužilem. K velkému překvapení jsme vyhráli i soutěž družstev a Emil exceloval v závodě jednotlivců,“ právem se pochlubil Kořán. Druhý byl silný tým Belgie a třetí Francouzi i s pozdější legendou Mimounem. Na závod vždy rád vzpomínal i Emil Zátopek: „Tam jsem vyhrál s velkým náskokem. Po závodě byla nadšená i manželka britského velitele hannoverské posádky. Chlubila se, že prý sportu rozumí, každý týden sem chodí na závody, ale prý ještě žádný kůň tady tak hezky neběžel jako Mr. Zátopek.“

Po návratu do Prahy byli Ladislav Kořán a Karel Zabloužil převeleni ke sportovní rotě při učilišti

vojenské tělovýchovy v Praze v ulici U Půjčovny. Tam u Jindřišské věže byl armádní dům. Jednotce velel kapitán Otakar Jemelka, známý moderní pětibojář. „Tehdy nás bylo v rotě 12, dva atleti, gymnasta Houdek, boxerí Livanský a Tengler a šest fotbalistů, mimo jiné Buřňa Vedral z Bohemky a Josef Pajkr z Slavie. Naším úkolem bylo pomáhat se sportovním výcvikem budoucím tělovýchovným důstojníkům útvaru. Já trénoval mimo jiné i později slavného trenéra pětibojářů štábního kapitána Bártů,“ doplnil Kořán.

V září potom výprava armádních sportovců opět odjela do Londýna k soutěžím o Štít Velké Británie. Výpravu vedl plukovník Jaroslav Pícka. Atleti obhájili svůj úspěch z roku 1946 a úspěšně si vedli i moderní a vojenští pětibojáři, plavci, boxerí i šermíři. „Z našeho útvaru se později zrodil ATK, armádní tělovýchovný klub. Jako účastník Pražského povstání jsem měl kratší povinnou vojenskou službu, a tak jsem odešel do civilu. Otvíral jsem v Blatné dílnu Resonér, vyráběli jsme elektrofonické hudební nástroje. Jen dvakrát v týdnu jsem dojížděl do Prahy a trénoval s Emilem Zátopkem,“ dodal Ladislav Kořán

Hry osudu

Cesty armádních mistrů světa z Hannoveru byly pak hodně rozdílné. Emil Zátopek se stal legendou světového sportu a Jindřich Roudný mistrem Evropy

ve stýplu. Druzí dva také prožili život hodný zfilmování. Karel Zabloužil emigroval po roce 1948 do Itálie, po složitém cestování se dostal do Venezuely, byl mistrem a rekordmanem země na trati 10 000 m. Později přesídlil do USA a v Kalifornii založil velmi úspěšnou firmu na zkoumání dna moří a jezer. Mimo jiné spolupracoval se slavnými oceánology. Ještě v roce 1995 hledal pod Karlovým mostem i základy bývalého Juditína mostu a na Slapech pomáhal říční policii.

Ladislav Kořán měl cestu životem ještě dobrodružnější. Po nezdařeném útoku z republiky skončil v jáchymovském „lágru“. Přežil. V roce 1968 odletěl na návštěvu do USA, po srpnu však zůstal v Kalifornii u kamaráda Zabloužila. Později byl úspěšným výrobcem a prodejcem zlatých řetězů. Pak zakoupil pozemek na ostrově Saipan v Mariánském soustroví. Nakonec se tam stal generálním ředitelem turistického centra, v Tichomoří založil český pivovar s českým sládkem a v šedesátí se počtvrté, tentokrát velmi šťastně, oženil s důstojnicí amerického námořnictva. Její dědek se jmenoval Zajíc a byl od Rokycan... Svět je strašně malý. Dodnes pan Kořán pendluje mezi Kalifornií, kde má s manželkou Vanessou dům, Saipanem a Čechami, kde má stále víc přátel, a nejen sportovních. |

ZLATO ZŮSTALO NA JULISCE

atletika

Nedávno skončená doba dovolených znamenala pro mnohé z nás možnost věnovat se alespoň v omezené míře aktivnímu pohybu v přírodě. Jsou ale mezi námi tací, pro něž je pěší túra naprosto běžnou záležitostí a bez pravidelného výstupu do přírody by si svůj život ani nedokázali představit. Řada z těchto lidí je organizována v Klubu českých turistů. Ten má v současné době několik stovek odborů a jeden z nich již řadu let úspěšně pracuje v rámci TJ Dukla Praha.

Jiří Bartoš

Přijďte mezi nás!

Všele odborů Klubu českých turistů TJ Dukla Praha stojí od 8. února tohoto roku nový předseda Jiří Bartoš. Má vysokoškolské vzdělání elektrotechnického směru, obor slaboproud. V současnosti je již tři roky v důchodu, ale na částečný úvazek se na Fakultě strojní ČVUT v Praze podílí na zabezpečování provozu ve studovnách s počítači. Pohyb v přírodě si zamiloval již v dětství a turistice se aktivně věnuje řadu let. Asi před pětadvaceti lety vstoupil do odboru KČT Fakulty strojní ČVUT v Praze. Akcí měli hojně a s dobrou účastí, především rodinné a existenční důvody v praxi začínajících absolventů však postupně vedly ke snižování počtu členů oddílu a množství pořádaných akcí. To jej nakonec v roce 1993 přivedlo do velice aktivního odboru KČT TJ Dukla Praha.

Jak vlastně došlo k tomu, že jste se z řadového člena odboru stal jeho předsedou?

„Po skončení volebního období předsedkyně Jany Hekerlové-Kubíkové jsem se na členských schůzích našeho odboru konané začátkem letošního roku stal členem nového výboru a na jeho první schůzce jsem pak byl zvolen jeho předsedou. Velmi si toho vážím, na druhé straně mě však tato funkce zavazuje, protože jsem si vědom důležitosti správných rozhodnutí, která (především ve sporných situacích) dost často na předsedovi závisí.“

V našem odboru jsem doposud nevykonával žádnou funkci, nejsem ani vyskokolenný vedoucím turistiky. To pokládám za svůj nedostatek, ve výboru i mezi členy odboru je v tomto ohledu dost schopnějších lidí. Se svým zvolením jsem souhlasil jen za podmínky podpory všech členů výboru i dalších členů našeho

odboru a jsem si vědom toho, že bez jejich pomoci bych tuto funkci nemohl plnit. Na druhé straně jsem před odchodem do důchodu jako občanský pracovník Armády ČR pracoval na různých úkolech, na kterých jsem získal určité návyky z oblasti řízení, administrativní zkušenosti a zkušenosti z práce s lidmi. Doufám tedy, že toto a zásada tolerance mi při práci ve výboru našeho odboru pomohou.“

Jaké jsou vaše povinnosti vyplývající z předsednické funkce?

„Ve funkci předsedy jsem půl roku. Nevím, co mě a výbor ještě čeká. Ve své práci vycházím z činnosti předsedkyně předchozího výboru a z toho, co jsem „odkoukal“ od jejích předchůdců, a snažím se na jejich klady navázat. Přestože spoléhám na své funkčně zkušenější kolegy ve výboru, budu se snažit zabezpečovat chod odboru a řešit vznikající problémy podle vlastních představ. Zatím se zabývám převážně administrativou, řídím schůzky výboru konané jednou za měsíc, podílím se na řešení drobných problémů, vyřizují různé připomínky a žádosti, kontroluji plnění úkolů a činnost členů výboru. Chci, aby práce našeho výboru byla kvalitní a abychom dobře a průhledně hospodařili s našimi prostředky ve prospěch všech členů našeho odboru. Tím zabezpečíme hlavní cíl činnosti výboru, organizaci turistických akcí, které umožňují našim členům aktivní odpočinek v přírodě a poznávání historických památek naší vlasti. V tomto směru se chci angažovat nejvíce.“

Mohl byste poskytnout čtenářům časopisu nějaké informace z historie odboru?

„Odbor oficiálně vznikl k 1. říjnu 1986. Letos tedy máme jubileum – 20 let činnosti! Cílem vzniku odboru bylo soustředit roztroušené a nekoordinované turistické akce především zaměstnanců ministerstva národní obrany a jejich rodinných příslušníků v jediné, centrálně řízené organizaci. V začátcích měl odbor zhruba

pětadvacet členů. Prvním předsedou odboru se stal Anton Kozák, jeho následovníky pak byli Zbyněk Títl, Miroslav Šín a Jana Hekerlová-Kubíková. Já jsem tedy v pořadí pátým předsedou. O činnosti našeho odboru byla zpočátku pečlivě vedena kronika, která svědčí o řadě pěkných, s nápaditostí a nadšením pořádaných akcí. Schází však návaznost po roce 1990, kdy kronika končí.“

Jak je odbor organizován a kam je směřována jeho činnost?

„Organizační struktura našeho odboru je velmi jednoduchá: Výbor – organizátoři akcí (někteří z nich jsou i ve výboru) – členská základna. Činnost našeho odboru je zaměřena převážně na pěší turistiku a v menší míře na cykloturistiku. Máme přibližně deset členů, kteří každý rok organizují některé naše akce nebo pomáhají při akcích jiných odborů. Někteří z nich absolvovali vícedenní školení a složili zkoušky vedoucích turistiky. Tito organizátoři navrhují akce, které jsou zahrnuty do celoročního plánu a čtvrtletně upřesňovány. Organizátoři předávají své náměty místopředsedkyni výboru Ivě Musilové a scházejí se s ní a s výborem jednou za čtvrtletí pro upřesnění a doplnění svých námětů. Místopředsedkyně pak zpracovává koncept plánu na následující čtvrtletí, který je předkládán výboru k případnému upřesnění a schválení. Konečná verze plánu je vytištěna a distribuována všem členům odboru. Specializace organizátorů není příliš vyhraněná, i když někteří se zaměřují pouze na cykloturistiku nebo na horskou turistiku.“

Kolik má odbor členů a jaká je věková skladba jeho členské základny?

„O tom, jak se měnil počet členů v historii odboru, nemám k dispozici žádné statistické údaje, vím však, že před deseti lety nás pravděpodobně byla víc než stovka. V současnosti se naše členská základna ustálila na počtu 70 osob.“

...i duklák-turista se může dostat na vrchol hory Pisco v Peru, 5 761 m n. m. (první zleva Miroslav Šín, 2002)

Slovenský ráj, Suchá Belá: Soustředění před výstupem... (červenec 2005)

Slovenský ráj, Suchá Belá: ...a vzhůru do nebes (červenec 2005)

Slovenský ráj: Unavení, ale šťastní po výstupu (červenec 2005)

Na Čapu, Litoměřicko, (květen 2006)

Na pravidelné schůzky našeho odboru přicházejí většinou stále stejní členové v počtu od deseti do pětadvaceti lidí. To bohužel platí i o většině našich turistických akcí. Věková struktura naší členské základny vypadá odhadem tak, že zhruba 40 % členů je v důchodovém věku, 45 % ve věku 30 až 60 let a 15 % ve věku do 30 let. Děti je asi jen 5 %.

Organizovaný nábor nových členů neprovádíme. Naši činnost však propagujeme na vývěse v Dejvické ulici vedle vstupu do Divadla Spejbla a Hurvínka. Zde uvádíme plán akcí a zve na ně zájemce, stejně tak i do našeho klubu v Karlíně. Plán našich akcí zveřejňujeme též v informačním zpravodaji Odboru přátel TJ Dukla Praha „Dukla“ a na internetových stránkách TJ Dukla Praha v části „Turistika“.

Domnívám se, že obecně zájem o turistiku neklesá. Důkazem toho jsou i některé význačné a hojně navštěvované turistické akce, jako třeba pochody Praha–Prčice a Za posledním puchýřem. V poslední době zaznamenáváme velký rozvoj cykloturistiky a individuální (neorganizované) turistiky.“

Co je vlastní náplní činnosti odboru a jaké akce odbor pořádá?

„Činnost našeho odboru je stabilizovaná na určité úrovni již přibližně pět let. Pořádáme poměrně velké množství akcí, téměř každý víkend jednu nebo i více, protože máme dostatek aktivních organizátorů. Jsou to akce určené především našim členům, rádi však vítáme mezi sebou i nečleny, jichž máme několik a velmi dobrých.“

Výčet našich tradičních akcí je poměrně obsáhlý: Od ledna do března pořádáme jednodenní zájezdy na lyže do Jizerských hor (Bedřichov), do Krkonoš (Mísečky) a na Šumavu (Zadov). Již několik let organizujeme též týdenní lyžařský zájezd do Krušných hor (Jáchymov). V tomto období podnikáme i jednodenní pěší akce v blízkém okolí Prahy nebo ve vzdálenějších místech dobře dostupných vlakem či autobusem. Náplň těchto výletů se mění, letos jsme například byli na zřícenině Sionu a v Kutné Hoře. V dubnu organizujeme víkendový zájezd pro pěší turisty a cykloturisty na Šumavu (Prášílsko) a v květnu pořádáme víkendový zájezd Jarní Pálava. V červnu plánujeme kratší pochody pro děti k Mezinárodnímu dni dětí, zde však máme problémy s účastí. V srpnu opět jezdíme na víkend na Pálavu, tentokrát na hody, a organizujeme též dvoudenní putování známé pod názvem „Skalák“, jehož trasy jsou vedeny např. ve skalnatých oblastech v okolí Trosek, Hrubé Skály a v blízkosti Kozákova. V září se naši členové těší na týdenní pobyty v Chorvatsku a v Černé Hoře u Jaderského moře a na víkendovou akci na Šumavě (Klatovsko). V říjnu tradičně pořádáme pochody Doležalova dvacítky na počest stříbrné medailisty z olympiády v Helsinkách chodce Josefa Doležala, který letos půjdeme již podvacáté, a Podzimní Průhonice. V listopadu se pravidelně zúčastňujeme celostátní akce Za posledním puchýřem. Začátkem prosince je na programu Mikulášský pochod pro děti a pochod v okolí Klánovic, vánoční svátky nám na Štěpána zpestřuje pochod Veselé trávení a nový rok vítáme Novoročním pochodem. Kromě toho organizujeme víkendové výlety, takže v nedávné minulosti jsme navštívili třeba Litoměřicko, České středohoří, Český ráj, Berounsko aj. Nezapomínáme ani na Prahu a její blízké okolí. Snažíme se poznat další, méně známé oblasti Čech, Moravy i Slovenska a připravujeme do těchto oblastí akce třeba

ba už na příští rok. Spolupracujeme i na akcích, které přesahují rámec našeho odboru, například zabezpečujeme střežimířskou trasu květnového pochodu Praha–Prčice. Některým našim členům se individuálně podařilo dosáhnout významných turistických met i ve velehorách v zahraničí (Himaláje, Alpy, Kavkaz, Andy).

To všechno je jen neúplný výčet akcí pořádaných naším odborem. Celkově lze konstatovat, že jejich počet je oproti minulosti vyšší a náplň rozmanitější.“

Kde a jak často se váš odbor schází?

„Naše klubovna byla původně řadu let v Domě armády Praha na Vítězném náměstí. Ten se však nyní přestavuje, a tak naše schůzky pořádáme v objektu bývalých kasáren v Karlíně (Křížkova 12, Praha 8). Tuto možnost jsme získali díky vedení objektu, podmínky užívání nové klubovny jsou však stále v jednání. Schůzky probíhají každou středu od 17 do 18 hodin.“

Co byste chtěl v činnosti odboru v nejbližší budoucnosti zlepšit? Chcete na závěr něco vzkázat našim čtenářům?

„V našem odboru jsme zatím žádné významné změny nezvažovali a ani jsme k nim od našich členů nedostali žádné náměty. Rozhodně však bychom měli řešit omlazení naší členské základny. Proto vyzýváme všechny čtenáře: Přijďte mezi nás! Zve me nejenom ty mladé věkem, ale všechny, kteří se mladými cítí.“

text: Pavel Nekola
foto: archiv KČT Dukla

„Rozvíčka“ před Posledním puchýřem – výstup na Klíč u Nového Boru (listopad 2005)

I v blízkosti Litoměřic jsou takové terény (říjen 2005)

Třetí sportovní organizace světa

text: Pavel Nekola
foto: Archiv ASC DUKLA

Režisér se srdcem dukláka

Mezinárodní rada vojenského sportu Conseil international du sport militaire známější pod zkratkou CISM, byla založena v únoru před 58 roky v Nice. U jejího zrodu stálo pět států: Belgie, Dánsko, Francie, Lucembursko a Nizozemí. Dnes je CISM se 127 členskými státy z Evropy, Asie, Ameriky a Afriky třetí největší všesportovní organizací světa po Mezinárodním olympijském výboru a Sdružením vysokoškolského sportu. Česká republika je členem organizace již od května roku 1991, kdy vstoupila do CISM jako 84. členský stát. Vedoucím české delegace v Mezinárodní radě vojenského sportu je od roku 2001 Viktor Podloucký, zmocněnec ministra obrany pro sportovní reprezentaci, který je nejpovolanejším mužem k bližšímu představení organizace CISM.

Viktor Podloucký a Jana Senková při gratulaci generálu Dr. Gianni Golovi, prezidentu CISM, k jeho šedesátinám

Viktor Podloucký, od roku 2001 zmocněnec ministra obrany pro sportovní reprezentaci. V 70. letech byl členem čs. reprezentace v kanoistice, účastníkem řady MS a ME s 21 mistrovskými tituly jeden z nejúspěšnějších českých i československých kajákářů. V roce 1970 začínal v Dukle Trenčín a od roku 1974 byl členem pražské Dukly, svěřencem trenéra Františka Čapka, olympijského vítěze. Za vrchol své kariéry považuje účast na OH v Montrealu v roce 1976.

Začneme oficiálním představením organizace. Jaké cíle si vytýčila?

„V reglementu organizace je základních pět bodů: 1. rozvíjet přátelské vztahy mezi ozbrojenými silami členskými státy, 2. podporovat rozvoj tělesné výchovy vojsk a sportovních činností, 3. rozvíjet všeobecnou technickou pomoc a solidaritu mezi členskými státy, 4. podporovat progresivní a harmonický rozvoj mládeže, 5. podporovat světové úsilí o zachování všeobecného míru. Mottem organizace je Sportem k přátelství.“

Dokončeme ještě oficiální představení CISM. Ko stojí v čele organizace?

„Nejvyšší autoritou je Valné shromáždění, které volí Správní radu a z jejího středu je zvolen prezident. Letos v květnu dostal již potřetí důvěru generál Gianni Gola z Itálie, bývalý prezident italské atletické federace. Při vzrůstajícímu počtu členů byly na každém kontinentu vytvořeny styčné úřady, pro Evropu je to ve Švédsku. Každá kategorie sportů má také vytvořen technický výbor. ČR mezi pětibojáři zastupuje Jana Senková.“

Čtenáře DuklaSportu bude asi nejvíce zajímat sportovní činnost organizace. Jaké hlavní soutěže CISM pořádá?

„Největší soutěží jsou Světové armádní hry, vojenská obdoba olympiád. Dále každoročně organizuje celou řadu armádních mistrovství světa. V příštím roce to bude 17 soutěží. Dále se konají kontinentální

CISM

a regionální mistrovství, ale i trenérské a odborné stáže a programy solidární pomoci pro potřeby méně vyvinutých zemí.“

Poslední Světové armádní hry se konaly v prosinci 2003 v italské Catani, ale kde a kdy se sejdou armádní sportovci příště?

„Od 10. do 20. října 2007 bude dějištěm 4. her indický Hydebarad. Soutěž se už tradičně koná vždy rok před letní olympiádou, tedy vždy po čtyřech letech. V programu bude 16 sportovních odvětví a dva ukázkové sporty. Čeští armádní sportovci se pravděpodobně představí v atletice, parašutismu, vojenském pětibojí a střeleckých soutěžích. Na startu bude asi 10 000 sportovců.“

To už je opravdu velkolepá soutěž. A jaké postavení v CISM má Česká republika?

„Myslím, že více než dobře. Při posledním hodnocení aktivity jsme obsadili pátou příčku za Německem, Francií, Belgií a Nizozemskem. Daleko zpět zůstaly země s mnohem početnějšími armádami, jako USA či Kanada. Od roku 2001 jsme pořádali již třikrát Armádní mistrovství světa, dvakrát v moderním pětibojí a jednou v cyklokrosu. V příštím roce bude Vyškov dějištěm 50. AMS v leteckém pětibojí.“

A ještě přidejte bilanci úspěšnosti našich armádních sportovců na soutěžích CISM.

„Čeští sportovci již nasbírali při soutěžích CISM 97 medailí, z toho 24 zlatých, 39 stříbrných a 34 bronzových. Mezi našimi armádními mistry světa jsou třeba atlet Tomáš Dvořák, pětibojáři Michal Sedlecký a Libor Capalini, parašutista Jiří Gečnuk, opakovaně družstva českých parašutistů i třeba sportovní střelec Milan Mach.“

To je úctyhodná bilance a skvělá reprezentace naší armády a celého českého sportu. V příštím roce si jistě připsíte jubilejní 100. medaili z Armádních mistrovství světa.

Děkují za rozhovor!

text: František Macák
foto: archiv Viktora Podlouckého, Jiří Hokův

Jiří Sequens, armádní generál Pavel Štefka a Viktor Podloucký

Jiří Sequens s předsedou TJ Dukla Praha Jiřím Šimicem

Režisér Jiří Sequens

Každé setkání s žijící legendou naší poválečné kinematografie režisérem Jiřím Sequensem člověka něčím obohatí. Ať už jeho zajímavými názory na současnost, nebo autentickými vzpomínkami na minulost. Je to velmi silná osobnost, a i když mu zdraví již neslouží tak jako dřív, mysl má zcela jasnou a dokáže hodiny poutavě vyprávět.

Jiří Sequens, který příští rok v dubnu oslaví 85. narozeniny, se narodil v Brně. Ke svému rodnému městu se stále hrdě hlásí, a ačkoliv již přes padesát let žije v Praze, dodnes občas z recese rád promluví brněnským nářečím, tzv. hantecem. Po maturitě na brněnském gymnáziu chtěl ve studiích pokračovat, ale protože to bylo v době nacistické okupace a vysoké školy byly zavřené, zapsal se na další střední školu, čtyřletou dramatickou konzervatoř, předchůdkyni dnešní Janáčkovy akademie múzických umění. Zvládl ji za tři roky a krátce po skončení války v roce 1946 odjel na dva roky na stipendium studovat do Moskvy na Vysokou filmovou školu (VGIK). Na podzim roku 1947 zamířil do Paříže, aby tu na stipendium UNESCO pokračoval ve studiích, jenže po únoru 1948 se náhle musel rozhodnout, co dál. Jiří Sequens vzpomíná: „Tenkrát jsem si mohl vybrat ze dvou možností – buď se okamžitě vrátit do vlasti a vykonat odloženou vojenskou službu, nebo zůstat v Paříži a se všemi z toho vyplývajícími důsledky studium dokončit.“ Vybral si první možnost, odjížděl zpět do Čech a na podzim nastupuje do žideňských kasáren, kde stráví rok v důstojnické škole. Po jejím absolvování v roce 1949 odchází do Prahy a první rok zde působí jako divadelní režisér v divadle D49 E. F. Buriana, ale již v roce 1950 přechází do Filmových ateliérů Barrandov a stává se filmovým a později i televizním režisérem.

Během let, která Jiří Sequens strávil v režisérském křesle, natočil více než třicet celovečerních filmů, k většině z nich si napsal i scénář a je rovněž autorem řady dodnes uváděných televizních děl. Prvním jeho filmem byla Cesta ke štěstí z roku 1951, zatím posledním pak koprodukční československo-jugoslávský film Bronzová spirála, natočený v letech 1987 až 1988, pro Českou televizi však ještě v roce 1997 zrežiroval čtyřdílný seriál Hříšní lidé města brněnského. Zpočátku byl ve své tvorbě ověřen italským neorealismem, francouzskou novou vlnou a díly režisérů I. Bergmana a A. Hitchcocka, později se jeho zájem stále více soustřeďuje

na témata vojenská a kriminalistická. Sám k tomu říká: „Mám rád filmy, které mají děj a napětí a kde jsou zajímavé vztahy mezi jednotlivými postavami. Proto mne přitahují taková prostředí, která sama o sobě nabízejí množství až neskutečně příznivých situací a která mě jako režiséra inspiřují natolik, že toužím po tom natočit film pro diváka co nejpoutavěji. To z mého hlediska nejlépe splňují prostředí války a zločinu, kdy lidé jsou nuceni jednat ve vyjatých situacích a tím se naplní mohou projevit jejich charakter a schopnosti.“ Ze svých děl si Jiří Sequens nejvíce cení mezinárodně uznávaného filmu Atentát z roku 1964, který realisticky ztvárňuje útok na říšského protektora R. Heydricha, spáchaný československými parašutisty. K jeho významným dílům patří například celovečerní filmy Neporažení (1956), Kolik slov stačí lásce (1961), Deváté jméno (1963). Ta chvíle, ten okamžik (1981) a Hořký podzim s vůni manga (1983) natočený v československo-indické koprodukci nebo televizní série Hříšní lidé města pražského (1968–1972) a Třicet případů majora Zemana (1974–1979).

Ve filmech Jiřího Sequense hrál na 1 500 českých herců. „Málokterý herec, tvořící v 50. až 80. letech, neprošel máma rukama,“ glosuje s úsměvem tuhle skutečnost režisér. Podle vlastních slov požadoval od herců odpovědnost a lásku k jejich práci a vždy si vážil těch, kteří na natáčení přicházeli připraveni a s dokonalou znalostí textu. To, že nesnášel lajdáctví, potvrzují i jeho bývalí spolupracovníci, kteří ovšem zároveň dodávají, že on si mohl dovolit požadovat od všech maximální nasazení a výborné výkony, protože sám byl dokonalý profesionál a nastroj perferkcionista.

Ke sportu měl Jiří Sequens vždy velmi blízko. V mládí se v Sokole Brno I nejprve věnoval gymnastice a jako dorostenec přešel k atletice, kde závodil ve skoku vysokém. A jak se dostal k Dukle? Nechme jej opět zavzpomínat: „V letech 1965 až 1966 jsem strávil dva roky v Řecku, kde jsem v tamní produkci natočil dva filmy, Epitaf pro přátele

a nepřátele a Musím zemřít. Žil jsem tam s celou rodinou, ovšem manželka s dětmi se do vlasti vrátila asi o dva měsíce dřív. Když jsem pak přijel za nimi do Čech, zjistil jsem, že žena obě naše děti nechala zapsat do plaveckého oddílu Dukly Praha. Dcera i syn měli denně trénink a já je občas v bazénu na Julisce vyzvedával. A právě tam jsem se seznámil se sportovci i s činovníky Dukly a začal jsem Dukle fandit.“

Jiří Sequens se postupem času zapojoval do života Dukly stále víc a víc. Stal se přítelem spisovatele Oty Pavla a přes něho se seznámil s tehdejšími slavnými armádními fotbalisty. V 70. letech organizoval na chatě na Bramberku v Jizerských horách soustředění pro děti z plaveckého oddílu. Vstoupil též do Odboru přátel Dukly, v květnu 1980 byl zvolen předsedou jeho výboru a tuto funkci pak vykonával až do března 1995, tedy patnáct let. V současné době je stále čestným členem výboru Odboru přátel TJ Dukla Praha.

Když Jiří Sequens začal Dukle fandit, byl v popředí zájmu dukláckých fanoušků především fotbal a časem i hokej a házená. V současné době je situace trochu odlišná, ale slavný režisér přeje armádním sportovcům dál a pozorně sleduje výkony atletů, lyžařů, veslařů, moderních pětibojařů a dalších. Imponuje mu, že drtivá většina vrcholových sportovců České republiky je členem Dukly a že většinu medailí z mistrovství světa a Evropy a z olympijských her získávají právě její sportovci.

Jiří Sequens své filmy natáčel v řadě zemí celého světa. Vzpomíná na to i v souvislosti s Duklou: „Jakmile jsem se někde v cizině setkal se sportovci nebo se sportovními fanoušky a vyslovil před nimi slovo ‚Dukla‘, hned věděli, o co se jedná. Jméno Dukly totiž vždy mělo a stále má ve světě obrovský zvuk.“

Na otázku, jaký je jeho vztah k Dukle, Jiří Sequens po krátkém zamyslení odpoví: „To se několika slovy dá jen těžko vyjádřit. Mohu však říci toto: Spojení mezi mnou a Duklou je tak úzké, že si bez Dukly svůj osobní život jen těžko dokážu představit.“

VOJENSKÉ LESY – DUKLA KLUB mistrem Hanspaulské ligy Jaro 2006

FC Vojenské lesy 2006
Stojící zleva: Vilém Drašnar, Miloš Krátký, Ladislav Čejka,
Jiří Dohnal, Petr Buchta
Dole zleva: Lukáš Hrabák, Josef Dufek, Roman Bäumel, Jan Filípek

Fotbal Dukly žije

text: Josef Dufek
foto: archiv FC Vojenské lesy

V sezoně Jaro 2006 dosáhl FC Vojenské lesy-Dukla klub skvělého úspěchu, když se stal vítězem hanspaulské 1. ligy, a získal tak již šesté mistrovskou korunu. Titul je o to cennější, že Vojenské lesy prošly soutěží bez prohry s bilancí 10 vítězství a jedné remízy při skóre 41:18 a 21 získaných bodech. Zároveň se tak Vojenským lesům podařilo udržet originální tradici, když při získání mistrovského titulu ve všech 6 úspěšných sezonách nepoznaly porážku, když dosáhly 58 vítězství a 8 remíz při skóre 266:66. Letos se na dosaženém úspěchu podíleli následující hráči (v závorce počet sehraných utkání): Čejka (11), Hrabák a Randák (oba 10), Bäumel (9), Bartejs, Dufek, Krátký (po 8), Filípek (7), Dohnal (6), Čaba a Drašnar (po 5), Šmerda (4), Novák (2), Buchta, Dort, Rezac a Sieglar (po 1). Nejlepším střelcem se stal se 13 vstřelenými góly Čejka. Přitom tým Vojenských lesů vstoupil do jarní sezony 2006 bez výraznějších ambicí, své soupeře však postupně zdolával především díky zodpovědnému a disciplinovanému výkonu, aby se nakonec dočkal po tříleté odmlce dalšího titulu.

Přehled utkání Vojenských lesů v sezoně Jaro 2006: SNF 3:1, Klokán klub 6:2, Boston 2:1, Gepard 1:1, Styx 2:0, Borek 3:1, Santa Tranta 2:1, Smutný potápěči 3:1, Folprecht 6:4, Úterní hosté 8:3, Kings 5:3.

V konečné tabulce jsme měli 10 vítězství, jednu remízu a žádnou porážku při skóre 41:18.

Z historie klubu

FC Vojenské lesy vznikl v červenci roku 1982 a svým názvem reprezentuje s.p. Vojenské lesy a statky ČR. Jeho prvním utkáním byl zápas letního turnaje a remíza s tehdejšími prvoligovými celkem Stará Fara 2:2, postoupil až do finále a následně se přihlásil od sezony Podzim 1982 do hanspaulské ligy. Během čtyř sezon se z tehdy nižší 5. ligy probíjalo do 1. ligy, a přestože se v jeho sestavě během osmdesátých let objevilo několik prvoligových hráčů (vesměs z tehdy výborné Dukly Praha) a dokonce reprezentantů (mj. Jan Fiala, Jiří Němec, Günter Bittengel, Pavel Korejčík, Luboš Urban, Tomáš Kríž, Josef Novák, František Adamíček, Antonín Balšánek aj.), nepodařilo se této generaci získat mistrovský titul. A tak se největší úspěchy Vojenských lesů začaly rodit v polovině devadesátých let, kdy se mužstvo začalo vytvářet z hráčů SK Smíchov.

Nejúspěšnější byl rok 1995, kdy Vojenské lesy získaly dva tituly a v sezoně Podzim 1995 dokonce vyhrály všech 11 utkání, což je dosud unikátní jev v historii 1. hanspaulské ligy, stejně jako skóre 31:2 v předcházející sezoně Jaro 1995. V té době hájil branku Vojenských lesů neprůstřelný Pavel Herda, v obraně dominovali Adam Randák, Josef Dufek, František Herynk, Petr Chomát, v záloze se hra točila kolem srdce Pavla Krejčíka, Josefa Párala a Romana Bäumela, v útoku zářili Pavel Černý, Václav Drašnar a Pavel Truhlář. Po roce 1996 však přišla generační výměna a kádr se stabilizoval až v roce 2000, kdy Vojenské lesy získaly v sezoně Jaro 2000 titul a v sezoně Podzim 2000 se staly vicemistrem. V té době již dres Vojenských lesů vesměs oblékali hráči, kteří dokázali vybojovat jak titul v sezoně Podzim 2003, tak i ten letošní.

Kromě šesti titulů se Vojenské lesy staly pětikrát vicemistrem a čtyřikrát získaly bronz, navíc pětikrát triumfovaly v Poháru ligy (1993, 1997, 1999, 2003, 2005), který je na rozdíl od ligy celoročním soutěží. Při všech těchto úspěších bylo trio hráčů Bäumel, Randák a Dufek.

III. ročník Memoriálu Karla Špatenky

Vítězné družstvo soukromého pivovaru Svijany

K uctění památky tragicky zesnulého Karla Špatenky uspořádala TJ Dukla Liberec 1. června 2006 již III. ročník mezinárodního turnaje v malé kopané. Život bývalého trenéra cyklistiky, kamaráda, sportovce ukončil nezodpovědný řidič u Nažidel (Kaplice) při návratu z lyžařského zájezdu.

Tradiční zahraniční účastník Armádní sportovní klub Dukla Trenčín spolu s družstvy Ministerstva obrany, Úřadu provozu a služeb MO, 31. brigády radiční a chemické ochrany, Armádního sportovního centra Dukla, Armádního sportovního střediska Dukla v Liberci a Soukromého pivovaru Svijany sehrálo v turnaji 14 zápasů. Zejména finálové utkání mezi obhájcem putovního poháru předsedy UNIASK ČR družstvem Ministerstva obrany a Soukromým pivovarem Svijany mělo skvělou úroveň. Skončilo vítězstvím Svijan 3:2. Třetí místo obsadilo družstvo Armádního sportovního střediska Dukla v Liberci po vítězství 2:1 nad slovenskými přáteli z Armádního sportovního klubu Dukla Trenčín.

Nejlepším brankářem byl vyhlášen Pavel Burián z vítězného družstva Svijan, nejlepším střelcem Michal Papadopulos z družstva Ministerstva obrany.

Vítězné družstvo FC Jablonec n. Nisou 97

Vítězné družstvo Poláku s místopředsedou Senátu Parlamentu ČR Petrem Smutným

V. ROČNÍK FOTBALOVÉHO TURNAJE PŘÍPRAVEK DUKLA MINI CUP

Když před pěti lety organizovala Asociace vojáci společně s Ministerstvem obrany „Den dětí v vojáky“, přišel tehdejší sportovní ředitel fotbalového klubu Dukla Praha Radomír Sokol s nápadem uspořádat jako doprovodnou akci fotbalový turnaj pro družstva přípravek devítiletých a mladších.

Po úspěšném 1. ročníku v roce 2002, když první tři družstva dekoroval před 5 000 diváky na výstavišti v Holešovicích trojnásobný olympijský vítěz Jan Železný, se konal 22. června 2006 na pražské Julisce již V. ročník tohoto turnaje. Vítězství obhájil loňský vítěz družstvo FC Jablonec 97. Družstvo pořadatele přípravek DUKLY Praha skončilo ve skupině A na 3. místě.

Pohár předsedy Uniask ČR zcela po zásluze putoval do Jablonce nad Nisou, pohár ředitele ASC DUKLA získali překvapivě hráči SK Střešovice 1911, na 3. místě byl vítěz 1. a 2. ročníku SK Motorlet Praha. Organizátoři turnaje odvedli i tentokrát skvělou práci. Odměnou jim byly kvalitní výkony hráčů všech družstev.

text: Arnošt Šulc
foto: Cyril Schejbal

VIII. ROČNÍK TURNAJE NÁRODNOSTNÍCH MENŠIN

Když v roce 1999 inicioval tehdejší místopředseda Senátu Parlamentu České republiky Ivan Havlíček vznik fotbalového turnaje pro družstva národnostních menšin žijících v České republice, nikdo netušil, že od skromných začátků bude jeho již VIII. ročník organizovaný 18. června 2006 v Praze na Julisce turnajem pro 21 družstev.

Přes panující vedro bylo sehráno 53 zápasů, ve kterých hrálo 271 hráčů. Nejstarším hráčem byl 70letý Goce Mirčevski z družstva Makedonců, nejmladším 12letý Jakub Bizoň z družstva Poláků. Pohár pro nejslušnější družstvo po zásluze získali Slovinci, nejlepším brankářem byl vyhlášen Andrej Razhko a střelcem Mykola Popovych, oba z družstva Ukrajinců. Vítězem se po zásluze stalo družstvo Poláků, které získalo pohár místopředsedy Senátu Parlamentu České republiky Petra Smutného.

V turnaji bylo vstřeleno 209 gólů, uloženo 18 žlutých a 3 červené karty. Soutěž zabezpečovalo 62 pracovníků, s vysokým ohlasem se setkala vystoupení ústřední hudby AČR.

Pořadatelé z ASC a FK Dukla odvedli skvělou práci a přispěli výrazně k vysoké úrovni turnaje, který byl součástí oslav 10 let českého Senátu.

Léto armádní unie

Velká cena AČR ve střelbě na asfaltové terče 2006

XVII. ROČNÍK VELKÉ CENY ARMÁDY ČESKÉ REPUBLIKY

V krásném prostředí brokové střelnice v Hradci Králové-Malšovicích se ve dnech 18.–20. srpna 2006 konal již XVII. ročník Velké ceny AČR v brokové střelbě. 109 závodníků z České republiky, Francie a Polska ve čtyřech kategoriích v trapu, skeetu a loveckém kole bojovalo tři dny o hodnotné ceny. Nejpočetnější zastoupení měli střelci SSKP Kometa Brno a domácího SSK Dukla Hradec Králové.

Kvalitními výkony se prezentovali vítězové hlavních soutěží v kategoriích A:

V trapu Jiří Lipták z SSKP Kometa Brno se 142 terčí (118 + 24) a ve skeetu Leoš Hlaváček st. z SSK Dukla Hradec Králové se 143 terčí (120 + 23). V kategorii dorostenců a juniorů zvítězil v trapu Lukáš Daněk z SSK J.A.M. Břeclav se 122 terčí po rozstřelu s Martinem Navrátilkem z SSK KOMETA Brno.

Ve skeetu se stal vítězem Jan Leskovec ze SSK Patrol se 139 terčí.

V kategorii C zvítězil v trapu Jaroslav Moravec ze SSK Orličtí ostrostřelci výkonem 92 terčů. Skvěle si v této soutěži vedl 71letý Jaroslav Dobeš, který až po rozstřelu skončil na 3. místě výkonem 89 terčů.

V loveckém kole zasluženě zvítězil Radomír Prokop výkonem 79 terčů.

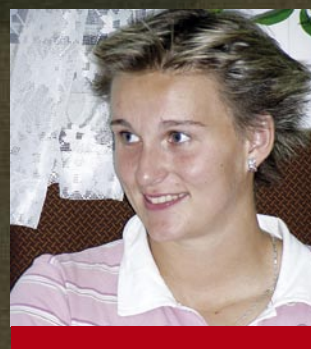
Vítězem v kategorii D (vojáci z povolání a občanskí zaměstnanci) v trapu a skeetu se stal Jiří Verner, velitel 21. ZTl Čáslav.

Zde je jen škoda, že cestu na střelecký stadion v Malšovicích našlo málo zájemců. Kvalitní práci odvedli organizátoři v čele s ředitelem soutěže Janem Plocem, který patří mezi zakladatele tohoto závodu. Uznání patří i ostatním, zejména Kamile Plocové, Václavu Patrmanovi, Josefu Hofmanovi, Petrovi Luštickému a Kamilu Plocovi.

Barbora Špotáková

v lednu praporčíkem profesionální armády!

Přišlo to jako blesk z čistého nebe: nečekaný úspěch v podobě druhého místa na evropském šampionátu ve Švédsku a vzápětí upřímná a konkrétní nabídka ředitele ASC DUKLA stát se historicky první vojenskou profesionálkou mezi armádními sportovci. Následoval výběr ve Středisku pro výběr personálu Praha a jeho úspěšné absolvování. Dnes už Bára ví, že jí čeká kurz základního výcviku ve Výcvikové základně Vyškov a nová kariéra – kariéra profesionálního vojáka.

„Uvědomuji si skutečnost, že se brzy stanu první sportovkyní s hodností na rameni. Měla jsem nějaké informace od trenéra, že mi ta možnost bude nabídnuta. Takže jsem měla na to, abych se rozhodla, asi týden,“ prozradila v krátkém exkluzivním rozhovoru pro server www.novakariera.cz těsně po úspěšném absolvování výběru v pražském Středisku pro výběr personálu sympatická úspěšná atletka Armádního sportovního centra Dukla. To ještě ani její kamarádi netušili, do čeho se pustila: „Bude to pro některé asi překvapení, ale proč ne. Sportovní výsledky Bary Špotákové odpovídají kritériím ASC DUKLA pro zařazení úspěšných armádních sportovců, bez ohledu, zda jde o muže či ženu, do funkcí instruktor sportu-voják z povolání. Vzhledem k jejímu věku a stoupající sportovní výkonnosti lze předpokládat dosažení medailových úspěchů na mezinárodních soutěžích OH, MS, ME a tím i propagaci armádního sportu,“ vysvětlil důvod své nabídky ředitel ASC DUKLA Jaroslav Prišćák.

V první zářijové pondělí se sedm minut před sedmou hodinou objevila na recepci Střediska pro výběr personálu v poslední době hodně mediálně sledovaná Bára Špotáková. K výběru přišla jako poslední z objednaných děvčat. Později toho trochu litovala. Čekala ji totiž noc na klasičtěm „bidle“, které znají z minulosti ti, co si odkroutili základní vojenskou službu, a místo bylo volné už jen na vrchní posteli. „Je mi teď jasné, jak to běží – kdo dřív přijde, ten dřív mele, budu se muset z toho poučit.“ Pamatovat si to bude jistě i při nástupu do kurzu základního výcviku. „V noci jsem toho moc nenaspala, povídaly jsme si dlouho do noci. A tady v té budově je slyšet úplně všechno“. Podle slov Bary se zbývající děvčata na výběr pečlivě připravila už před nástupem, na jejich stolicích se nedaly přehlédnout například různé knihy s psychotesty. „Bylo vidět, že holky měly natrénováno, nepotřebovaly žádné rady na poslední chvíli. Prostě, my ženy jsme v tomto směru zodpovědnější,“ dodala.

„Bára na mě působila velmi příjemně, vstřícně a skromně. Je komunikativní, má jasnou představu a ví, co od života chce.“ prozradila nám své osobní

postřehy ze setkání psycholožka Petra Mazurová. Avšak i ona sama je někdy zaskočena, život jí přináší nemilá překvapení. A to se stalo těsně před absolvováním psychotestů, kdy si na chvíli zaplnila mobil, aby zkontrolovala, jestli jí někdo neposlal esemesku. Telefon začal vyzvánět a na displeji se objevilo neznámé číslo. Automaticky hovor přijala... Téma telefonátu – anaboličké testy: „Váš test byl pozitivní. Dovovala jste. Proč tak podvádíte!“ Nepříjemný rozhovor s velmi impulzivním a dotěrným mužem trval asi pět minut. „Já jsem se opravdu dost vyděla, protože člověk skutečně nikdy neví, co se může stát,“ prozradila nám Bára, která byla nachytána moderátorem rádia Impuls. Když se poté v psychotestu objevila otázka, zda má ráda kanadské žertíky, nemohla po této zkušenosti zaškrtnout jiné políčko než NE.

„Při absolvování fyzických testů neměla Bára Špotáková důvod podávat maximální výkony. Její motivace byla nižší než u ostatních, protože věděla, že testy zvládne s přehledem, a pokud bude v pořádku i vyšetření v nemocnici, tak nebrání nic tomu, aby mohla být umístěna na dané systemizované místo u Armádního sportovního centra DUKLA,“ prozradil nám Radek Veselý, který dohlížel na průběh fyzických testů. „Byly tady samozřejmě i lepší výkony, ale rozhodovala motivace. V zátěžovém testu W70 – ergometr (kolo), který nelze nijak oklamat a kde se ukáže, jak na tom člověk skutečně je, dosáhla nadprůměrného výkonu,“ dodal.

„Ty dva dny je tady člověk opravdu vyčerpán. Ten výběr je velmi kvalitně prováděný,“ svěřila se Bára, která už měla celý proces za sebou, a myslela už na následující závody, které jsou za dveřmi. V říjnu si „odscočí“ do základního výcviku do Výcvikové základny Vyškov, kde se podrobí praktickému a teoretickému výcviku. Přímou z Vyškova se už dnes můžete těšit na on-line diskusi připravovanou společně s Armádním sportovním centrem DUKLA a deníkem Sport na serveru www.novakariera.cz.

text: Radek Komoráš
foto: Monika Blaschkeová

Libor Capalini:

„Sport je více o porážkách, a ty jsou ideální motivací na cestě k vítězství“

Základkou prošel v pohodě, na gymplu to bylo prý horší. Před lety začal dálkově studovat na Fakultě tělesné výchovy a sportu, a tak si spravil chuť. Soutěživost se u držitele bronzové olympijské medaile z Atén 2004 v moderním pětiboji kapitána Libora Capaliniho, úspěšného reprezentanta a člena ASC DUKLA, projevovala už ve škole. I když občas za ni chodil, špatné známky rád neměl.

Jak na sebe sám prozradil při nedávné pravidelné on-line diskusi s úspěšnými armádními sportovci na www.novakariera.cz, povahově se mění v čase. Je introvert, podle vlastních slov taky trochu konzervativní typ upřednostňující rodinu, ale ženatý není. „Se sportem jsem začal v 7 letech, a jak přišly závody, byl jsem doslova ztracen“. Sny třeba o olympijské medaile a víra v úspěchy jsou ve sportu moc důležité. Libor osobně si tento klubový sen před dvěma lety splnil. Avšak ještě není všem dnům konec – olympiáda v Pekingu už pomalu klepe na dveře. Stále je při sportovní chuti a rád by sbíral medaile z vrcholných světových soutěží, chtěl by tak odměňovat sebe i své fanoušky. Denně proto absolvuje 2 až 3 tréninkové jednotky, jeden den v týdnu si dopřeje úplné volno. „Nemá smysl trénovat více, než je efektivní. Čas na rodinu mám, ale moje partnerka má možná jiný názor,“ dodal s lehkou nadsázkou na jeden z četných dotazů usměvavý, ale soustředěný host srpnové on-line diskuse. Momentálně ho z disciplín moderního pětibojce baví nejvíce jízda na koni a šerm a tak trochu nadneseně řečeno „pruď ho“ běžná tréninková dřina. A co koně? „Při tréninku koně střídáme a ve stáji se koně také obměňují, z toho důvodu nemám v oblíbeného jediného. Povahově mám raději ty živější“. Koně má rád, ale netroufá si tvrdit, že jim dokonale rozumí. Zvláštní finty na neklidného a neposlušného koně nemá, ale leckdy by se mu při závodech hodily. „Když to fakt nejde, sundám čepici a je hotovo“.

A co moderní pětiboj a doping? „V tomto sportu jsou případy dopingu výjimečné. Myslím si, že rozmanitost disciplín a velké množství faktorů ovlivňujících výkon v pětiboji snižuje nebo přímo kontruje užívání dopingu. Co v jedné disciplíně pomůže, v další uškodí. Osobně jsem samozřejmě proti dopingu“.

Libor Capalini je přesvědčen, že v současné době v republice není nikdo schopen nabídnout srovnatelné podmínky a zázemí jako Armádní sportovní centrum DUKLA. Navíc je potěšitelné, že je zde snaha o stále vylepšování. Úvahy o konci jeho kariéry vzaly za své, před měsícem totiž podepsal smlouvu na další dva roky. „Pokud to půjde, rád bych zůstal u sportu i pak. V jaké pozici? Hlavně abych byl přínosem.“

Štěpánka Hilgertová:

„Nemyslím, že je nutné konec kariéry plánovat, když jsem zdravá a stále patřím do světové špičky“

Sebevědomá a sympatická dvojnásobná olympijská vítězka Štěpánka Hilgertová usedla jako již třetí špičkový armádní sportovec do pomyslného křesla pro hosta on-line diskusi na internetových stránkách www.novakariera.cz. Štěpánka je civilní zaměstnankyně Armády České republiky, bez hodnosti a uniformy, členka Armádního sportovního centra DUKLA.

Svůj jídelníček si nijak speciálně neupravuje, ale osvědčilo se jí rozdělit si stravu na více menších porcí denně. Hodně si hlídá pitný režim. Spí zhruba devět hodin denně a někdy si na hodinku zdrímne i po obědě. Času na rodinu má celkem dost, a to hlavně díky tomu, že trénuje celá rodina společně. Manžel jako trenér na břehu, Štěpánka se synem a ostatními kolegy na vodě. U jejího sportu ji drží hned několik věcí takzvané „nad vodou“. Je to především jeho pestrost a proměnlivost a pak samozřejmě i to, že ona sama stále patří do světové špičky, a má tudíž šanci bojovat o medaile.

Se svým manželem a trenérem v jedné osobě se potkala v loděnici, byl v té době špičkovým reprezentantem a Štěpánka začínající dorostenka. Všechna děvčata k němu doslova vzhlížela, a právě ona měla to štěstí, že si jí začal všimát. Nejdřív ji radil v tréninku a pak spolu začali chodit... Čte ráda a hodně, především romány, například historické nebo z různých zajímavých profesních prostředí. Hudbu poslouchá jen příležitostně, nemá žádný vyhraněný žánr. Slabost však má především pro písničky ze šedesátých let. Líbí se jí také i některé muzikály, ale třeba i písničky bratří Ebenů.

Dokud patří do světové špičky, nezrazuje ji zdraví a její sport je pro ni samotnou i zábavou, nepřemýšlí o stále častějších spekulacích ohledně konce její aktivní sportovní kariéry. „Olympiáda v Pekingu 2008 se sice nezadržitelně blíží, ale není to můj hlavní cíl, nechám to přirozenému vývoji. Nemyslím, že je nutné plánovat konec kariéry, hlásit ho dopředu, uvidíme,“ prozradila na závěr.

text: Radek Komoráš
foto: Ivana Roháčková

Ze slečen mladé paní:

16. září 2006 si řekl své „ano“ Pavla Hamáčková a Jiří Ryba
23. září 2006 měli svatbu Lenka Hyková a David Maruška. Přejeme mnoho štěstí

Oprava:

V minulém čísle DuklaSportu se v článku „Kurz přežití“ vedle fotografií Petra Schejbala objevilo i foto autorky textu Věry Černé, což jsme nedopatřením neuvedli. Redakce

přehled sportovních výsledků za měsíce červenec až září 2006 – výběr

Atletika

11. 7. / Mezinárodní závody „Super GP“ – Lausanne – Švýcarsko
ženy / oštěp – 1. Špotáková – 65,89 m

26. 7. / Mezinárodní závody „Grand Prix“ – Helsinky – Finsko
ženy / oštěp – 1. Špotáková – 66,00 m

15.–20. 8. / Mistrovství světa juniorů – Peking – Čína
junioři / tyč – 5. Kudlička – 530 cm

18. 8. / Mezinárodní závody „Zlatá liga“ – Curych – Švýcarsko
muži / oštěp – 7. Železný – 79,60 m

3. 9. / Mezinárodní závody „Zlatá liga“ – Berlín – Německo
ženy / oštěp – 1. Špotáková – 64,30 m

9.–10. 9. / Mezinárodní závody „Světové finále“ – Stuttgart – Německo

muži / oštěp – 6. Železný – 81,61 m
muži / výška – 6. Ton – 225 cm
– 7. T.Janků – 225 cm
ženy / oštěp – 1. Špotáková – 66,21 m / český rekord

16.–17. 9. / Světový pohár – Atény – Řecko
muži / výška – 1. T. Janků – 228 cm

Cyklistika

3.–7. 8. / Mistrovství světa juniorů na dráze – Gent – Belgie
junioři / sprint – 5. Špička
junioři / keirin – 4. Špička
junioři / sprint družstev – 8. Kapr, Špička, Řehounek
junioři / bodovací – 8. M. Hačecký

20. 9. / Mistrovství světa na silnici – Salzburg – Rakousko
ženy / časovka – 8. Kozlíková

Lyžování – skok

5.–6. 8. / letní GP – Hinterzarten – Německo
muži / střední můstek / družstva – 4. Janda, Matura, Hájek,
(Koudelka)

9. 8. / letní GP – Val di Fiemme – Itálie
muži – 3. Janda

26. 8. / letní GP – Zakopané – Polsko
muži – 5. Janda

Akrobatické lyžování

12. 8. / Letní mezinárodní závody ve skocích – Štýty
muži / skoky – 1. Valenta

Travní lyžování

19.–20. 8. / Světový pohár – České Petrovice
muži / slalom – 1. Němec
muži / obří slalom – 1. Němec

1.–3. 9. / Světový pohár – Forni di Sopra – Itálie
muži / super G – 2. Němec
muži / obří slalom – 1. Němec
muži / super G – 1. Němec
celkové pořadí ve Světovém poháru 2006 – 1. Němec

Jízda na bobech

7.–8. 7. / Mistrovství světa ve startech na trenážeru – Berchtesgaden – Německo
muži / dvojbob – 4. Gomola, Daniševič
muži / čtyřbob – 2. Gomola, Daniševič (v družstvu ČR)

Sportovní lezení

1.–2. 7. / Mistrovství Evropy – Jekatěrinburg – Rusko
muži / lezení na obtížnost – 10. Mrázek

29.–30. 7. / Světový pohár – Qinghai Province – Čína
muži / lezení na obtížnost – 3. Mrázek

12.–13. 8. / Světový pohár – Singapur – Singapur
muži / lezení na obtížnost – 6. Mrázek

Moderní pětiboj

26.–27. 9. / Světový pohár – Chianciano – Itálie
muži – 1. Capalini

Sportovní střelba (kule)

4.–7. 7. / Evropský pohár na 300 m – Thun – Švýcarsko
muži / velkorážní terčovnice 3 x 40 – 5. Mach – 1 159

Sportovní střelba (broky)

1.–2. 7. / Mezinárodní závody „GP Perazzi“ – Lonato – Itálie
muži / trap – 1. Kostelecký – 122 + 22

26. 7.–3. 8. / Mistrovství světa – Záhřeb – Chorvatsko
muži / skeet – 5. Sychra – 146
muži / družstva – 2. Sychra, Hlaváček, (Hutař – Kometa Brno)
muži / trap – 8. Kostelecký – 120 (účastnické místo na OH)
muži / družstva – 6. ČR – Kostelecký (v družstvu ČR)

12.–13. 8. / Mezinárodní závody „Perazzi Cup“ – Maribor – Slovinsko
muži / trap – 1. Kostelecký – 116 + 21

1.–3. 9. / Mistrovství Evropy – Maribor – Slovinsko
muži / skeet – 9. Sychra – 119
muži / družstva – 3. Sychra, Rychlík, (Hutař – Kometa Brno)
muži / trap – 5. Kostelecký – 120 + 20/0
muži / družstva – 7. Kostelecký (v družstvu ČR)
junioři / trap / družstva – 3. Hojný (v družstvu ČR)

Veslování

7.–9. 7. / Světový pohár – Lucern – Švýcarsko
muži / skif – 3. Synek
muži / párová čtyřka – 1. Jírka, Doleček, Chalupa, Karas
muži / čtyřka bez kormidelníka – 6. Neffe, Zof, Vitásek, Gruber
celkové pořadí ve Světovém poháru 2006 – 1. Jírka, Doleček,
Chalupa, Karas

Vodní slalom

29. 6.–2. 7. / Mistrovství Evropy ve slalomu – L'Argentiere – Francie
muži / kanoe – 3. Indruch
muži / debkano – 6. Volf, Štěpánek
muži / kajak / hlídky – 5. Raab, T. Kobes, L. Kubričan (v družstvu ČR)
muži / kanoe / hlídky – 3. Indruch (v družstvu ČR)
muži / debkano / hlídky – 3. Volf, Štěpánek (v družstvu ČR)
ženy / kajak / hlídky – 2. Hilgertová (v družstvu ČR)

7.–9. 7. / Mistrovství světa juniorů ve slalomu – Solkan – Slovinsko
junioři / kajak / hlídky – 2. Vondra (v družstvu ČR)
juniorok / kajak / hlídky – 2. Urbanová (v družstvu ČR)

25.–27. 8. / Mistrovství Evropy do 23 let a Mistrovství Evropy juniorů – Nottingham – Velká Británie
muži „23“ / debkano – 3. Hammer, Vlček
muži „23“ / kajak – 5. Hilgert
muži „23“ / debkano / hlídky – 3. Hammer – Vlček, J. Zdráhal
– P. Zdráhal (v družstvu ČR)

junioři / kajak – 1. Vondra
junioři / kajak / hlídky – 2. Vondra (v družstvu ČR)
juniorok / kajak – 2. Blažková
juniorok / kajak / hlídky – 2. Blažková (v družstvu ČR)

výsledky zpracoval: Petr Eliáš

Milan KOUNOVSKÝ

narodil se ve znamení lva v roce 1963 v Rakovníku, kde doposud žije a pracuje

– od roku 1972 šest let navštěvoval LŠU výtvarný obor, kde byl žákem rakovnického akademického malíře Vladimíra Váchy
– v roce 1989 začal kreslit pro místní týdeník OF–Rakofórum

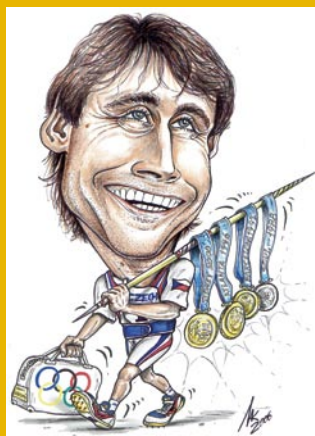
– jeho karikatury, kresby a ilustrace se objevují v různých tiskovinách, hlavně se sportovní tematikou: Mladá fronta DNES, Svobodné slovo, Fotbal, Lidové noviny, Reportér, Automobil, Peleton, Gól, Nový díkobraz, ...

– šestým rokem kreslí pro Blesk, čtyři roky je dvorním karikaturistou deníku Sport, kde kreslí pravidelné události a komiksy
– ilustroval čtyři knihy (dvě Václava Upíra Krejčího, aforismy Jana Lukáše, knihu exporadce Zdenka Šarapatky)

– v roce 1993 na mezinárodním bienále sportovních karikaturistů v italské Anconě získal stříbrnou medaili „Panathlon Clubu ANCONA“
– do dnešního dne bylo otištěno přes 5 000 jeho obrázků.

S některými jeho karikaturami představujícími naše sportovce se seznámíme i v DuklaSportu.

iR

Poznáte slavné dukláky?

očekávané sportovní události ve IV. čtvrtletí 2006

Cyklistika Světový pohár dráha	10.–12. 11.	Rusko – Moskva
Lyžování – běh Světový pohár	28.–29. 10. 18.–19. 11. 25.–26. 11. 9.–10. 12. 16.–17. 12. 29.–30. 12. 31. 12.	Německo – Düsseldorf Švédsko – Gällivare Finsko – Kuusamo Itálie – Cogné Francie – La Clusaz Nové Město na Moravě Německo – Mnichov
Lyžování – skok Světový pohár	23.–25. 11. 2.–3. 12. 9.–10. 12. 16.–17. 12. 29.–31. 12.	Finsko – Kuusamo Norsko – Trondheim Harrachov Švýcarsko – Engelberg Německo – Oberstdorf, Ga-Pa
Lyžování – severská kombinace Světový pohár	25.–26. 11. 2.–3. 12. 16.–17. 12. 30. 12.	Finsko – Kuusamo Norsko – Trondheim Rakousko – Ramsau Německo – Oberhof
Lyžování – alpské disciplíny Světový pohár – muži, ženy	28.–29. 10. 11.–12. 11. 25.–26. 11. 28. 11.–3. 12. 9.–10. 12. 13.–18. 12. 20.–21. 12. 29. 12. 25.–26. 11. 1.–3. 12. 9.–10. 12. 16.–17. 12. 28.–29. 12.	Rakousko – Sölden Finsko – Levi Kanada – Lake Louise USA – Vail, Beaver Cr. Francie – Val d'Isère Itálie – Gröden, Alta Badia Rakousko – Hinterstoder Itálie – Bormio USA – Aspen Kanada – Lake Louise Švýcarsko – Sv. Mořic Francie – Val d'Isère Rakousko – Semmering
Akrobatické lyžování Světový pohár – skoky Světový pohár – boule	9.–10. 12. 14. 12. 20. 12.	Čína Francie – Tignes Francie – La Plagne
Snowboarding Světový pohár	7. 10. 13. 10. 21.–22. 10. 11. 11. 24.–25. 11. 9. 12. 16. – 17. 12. 21. 12.	Praha Holandsko – Langraaf Rakousko – Sölden Švédsko – Stockholm Švýcarsko – Saas Fee Itálie – Kronplatz Rakousko – Bad Gastein Slovinsko – Kranjska Gora
Moderní pětiboj Světový pohár – finále Mistrovství světa	6.–8. 10. 15.–22. 11.	Řecko – Atény Guatemala
Sportovní gymnastika Mistrovství světa družstev Světový pohár	14.–22. 10. 27.–29. 10.	Dánsko – Aarhus Německo – Stuttgart
Sportovní lezení Světový pohár	2. 10. 11. 11. 18. 11.	Čína – Shanghai Itálie – Penne Slovinsko – Kranj
Jízda na bobech Světový pohár	27. 11.–2. 12. 4.–9. 12. 12.–17. 12.	Kanada – Calgary USA – Park City USA – Lake Placid
Jízda na saních Světový pohár	18.–19. 11. 1.–2. 12. 8.–9. 12. 16.–17. 12.	Itálie – Turín USA – Park City Kanada – Calgary Japonsko – Nagano
Rychlobruslení Světový pohár	10.–12. 11. 17.–19. 11. 25.–26. 11.	Holandsko – Heerenveen Německo – Berlín Rusko – Moskva

přehled připravil: Petr Eliáš

Tucet otázek

pro Miroslava Šína

- Datum a místo narození:**
„3. 9. 1939, Kosov (okres Šumperk).“
- Dosažené vzdělání, povolání:**
„Vystudoval jsem FTVS University Karlovy v Praze (speciálizace lyžování–běh) a většinu svého života jsem pracoval v oblasti vrcholového sportu v ČSLA, kde jsem dosáhl hodnosti podplukovníka. Nyní jsem v důchodu.“
- Co vás přivedlo k aktivnímu sportu?**
„Nikdo z rodičů ani sourozenců nespotoval. Ke sportu jsem se dostal ve škole, kde jsem se věnoval lehké atletice a lyžování, první lyžařské závody jsem vyhrál na gymnáziu.“
- Sportovní kariéra, dosažené sportovní úspěchy:**
„V lyžování (běh), v lehké atletice (běhy) a v horolezectví jsem získal 1. výkonnostní třídu. Největšího úspěchu jsem dosáhl v roce 1966, kdy jsem byl druhý na Mistrovství ČSR v Sokolovském závodě branné zdatnosti (běh na lyžích a střelba) konaném v Janských Lázních.“
- Oddílová příslušnost:**
„Celý život jsem věrný Dukle, nejdéle jsem působil v Dukle Liberec a na Správě vrcholového sportu ČSLA v Praze.“
- Jak jste se dostal k turistice?**
„Po odchodu z AČR v roce 1992 jsem chtěl dál aktivně sportovat a zároveň pracovat ve prospěch Dukly. Tuto kombinaci z mého pohledu nejlépe splňovalo členství v odboru KČT TJ Dukla Praha.“
- Vaše funkce v KČT a v TJ Dukla Praha:**
„V letech 1994 až 1996 jsem byl předsedou a v letech 2003 až 2005 místopředsedou odboru KČT TJ Dukla Praha, od roku 2005 pracuji ve výboru TJ Dukla Praha.“
- Vámi nejvíce ceněné dosažené mety:**
„V roce 2002 jsem v Peru zopakoval cestu mých kamarádů – horolezců, kteří zde v roce 1970 zahynuli; stejně jako oni jsem nejprve vystoupil na vrchol Pisco (5 761 m n. m.) a poté jsem se kvůli uzavření oblasti peruánskými úřady nedostal na Huascarán. V roce 2005 jsem na kole projel tzv. Svatojanskou cestu z Pyrenejí do cílového města Santiago de Compostela ve Španělsku dlouhou 724 km.“
- Kde se vám při vašich cestách nejvíce líbilo a kde jste se cítil nejvíce ohrožený?**
„Rád vzpomínám na Fanské hory v Tádžikistánu, které jsem navštívil v roce 1980. V panenské přírodě nedotčené civilizací jsme tu za deset dní zlezli čtyři pětitisícové vrcholy. Nejhůř mi bylo v roce 1997 v indické části Himálajů při výstupu na vrchol Kedardom (6 831 m n. m.). Prudce se zhoršilo počasí, takže jsem se 200 m od cíle musel otočit a vrátit se. Můj život visel na vlásku, protože ve sněhové vánici jsem jen obtížně hledal výškový tábor. Nakonec mi „jen“ omrzly prsty na obou nohou, musely mi pak být amputovány.“
- Další sporty, které provozujete mimo turistiku:**
„Běh na lyžích, cyklistika.“
- Zájmy, koníčky:**
„Hraji na foukací harmoniku, rád si zazpívám lidové a trampské písničky.“
- Osobní a sportovní cíle:**
„Pokud mi bude sloužit zdraví, chtěl bych podniknout trek v Himálajích v oblasti Mount Everestu, podívat se na Čínskou zeď a navštívit Austrálii a Nový Zéland.“

ptal se: Pavel Nekola
foto: autor

Armádní celek, to byl systém, pořádek, disciplína Dana Zátopková v dresu ÚDA

I V armádních družstvech se připravovala k útoku na světové medaile i rekordy většina předních československých a českých sportovců. Čtyři roky v dresu ÚDA (Ústřední dům armády), předchůdci dnešní Dukly, strávila i jedna z největších osobností našeho sportu – Dana Zátopková. Nebyla jen manželkou legendárního Emila, jak si mnohdy postěžovala, ale světovou a evropskou rekordmankou v hodu oštěpem, držitelkou zlaté, bronzové i „bramborové“ medaile ze tří olympiád (1952–1960) a při své olympijské premiéře v Londýně (1948) byla sedmá na světě. Stala se dvojnásobnou mistryní Evropy, vytvořila 17 čs. rekordů, reprezentovala ve 40 mezistátních utkáních. Je nezapomenutelnou osobností našeho i světového sportu.

Legendární atletka, která v době své sportovní slávy téměř nevěděla, co je to zranění, si bohužel v minulých dnech nešťastně zlomila nohu. Už týden po operaci však byla doma a s potěšením přijímala návštěvy. Při jedné z nich u moravského červeného, které popíjela Dana, a u talíře se svestkovým koláčem, který mám tak rád, se zrodil následující rozhovor.

text: František Macák
foto: archiv autora

I Ve své sportovní kariéře jste prošla řadou sportovních oddílů, jak vzpomínáte na roky v armádním dresu?

„Moc a moc ráda. ÚDA i ATK pro mne byly systém, pořádek, disciplína a především krásná příležitost konečně mít kde házet. Ženské složky začínaly v ÚDA prvním lednem 1953. To už jsem byla olympijskou vítězkou s neuvěřitelně amatérskými podmínkami. Do té doby jsem pracovala ve sportovním časopisu Ruch, což byl předchůdce Stadionu. Házet jsem běhala v polední pauze, od šéfredaktora jsem měla ještě půlhodinu navíc, na Štvanici. Na Spartě mě nechali házet jen podle lajn fotbalového stadionu a ještě to správce neviděl rád. Možnost přípravy v ÚDA, to pro mne bylo něco neskutečného. Mohla jsem házet na třech strahovských stadionech a nemusela trnout, že někoho zapíchnu.“

I Pořád ve vás byla vzpomínka na slepice v Hradišti?

„To je pravda. Tam jsem kdysi trefila správci fotbalového stadionu nechtěně slepici, ta chudák, než chcipla, nadělala hrozný kravál. Na Strahově to byl ráj. A ještě mi náš trenér Josef Olešovský pořídil do tělocvičny síť, abych měla kde házet i v zimě. Byl to trenér, který dbal na všestrannost. V soutěži družstev jsem závodila i ve třech, čtyřech disciplínách, ještě v kouli, dálce, výšce, běhala jsem první úsek štafety. Nebylo nás moc, a tak jsme si vypomáhaly. Moc jsem chtěla také běhat překážky, ale tam mě pustili jen jednou, abych se prý nepřerazila.“

I Vzpomínáte ještě na své atletické „spoluhračky“ z ÚDA?

„Jako první tam byla koulařka Macháčková, pak výborná vícebojařka a výškařka Modrachová, vrhačka Jungrová, později dálkařka Rozkošná. V bězích nás doplňovaly lyžařky. Krasobruslařka Šťastná za nás skákala výšku. Škoda, že zase nějakým rozhodnutím od ledna 1957 ženskou atletiku v armádě zrušili. Dukle tedy patří moje zlaté medaile z mistrovství Evropy v Bernu i řada rekordů.“

I Po letech jste se však k Dukle zase vrátila...

„Vlastně ano. Už sedm let se snažím trochu radit Miloslavu Guzdkovi. Jsem ráda, že už to umí a hlavně má

na to. Můj Ťopek, vždycky říkal, že z krávy gazelu nikdy neuděláš. Proto je důležité vybrat si správné typy a k nim Mirek patří. Po operaci už zase hází kolem 75 metrů a myslím, že má ještě na osmdesátku. Když mu teď ještě poradí Honza Železný, tak by to mohlo vyjít. A samozřejmě mám radost z Bary Špotákové. Až si uhlídá úhel odhodu, tak muže zdolat i sedmdesátku. Je to skvělý závodní typ, nebojí se a také na to má. Lehkosti i radosti z házení mi trochu připomíná dnešní mužskou jedničku – Nora Thorkiálsena. Bylo by krásné, kdyby si Honza Železný kolem sebe vybuodoval oštěpařskou partu se vším, co k tomu patří. Věřím, že mu k tomu v Dukle rádi udělají dobré podmínky.“

I Děkuji za rozhovor a přeji brzké uzdravení!